

AVE MARIA

AVE MARIA

published monthly by

**The Slovene
Franciscan Fathers,
LEMONT, ILLINOIS**

in the interest of the
Slovene Franciscan Com-
missariat of the Holy
Cross.

□

Subscription Price:
\$2.50 per annum

Naročnina:
\$2.50 letno.
Izven U. S. A. \$3.00

□

Management —

Upravišтво

AVE MARIA

P. O. Box 608,

Lemont, Ill.

Telephone: Lemont 494

□

Printed by
SERVICE PRINTERS
Lemont, Ill.

Entered as second-class
matter August 20, 1925,
at the post office at Le-
mont, Illinois, under the
act of March 3, 1879.
Acceptance of mailing at
special rate of postage
provided for in Section
1103, Act of October 3,
1917, authorized on Au-
gust 29, 1925.

Naročite se na

"AVE MARIA"

ki je glasnik katoliškega življenja slovenskim
izseljencem v Ameriki in porok
zvestobe katoliški Cerkvi.

Več svetih maš

se daruje za naročnike našega lista. Najbolj stalna
je pa sv. maša, ki se daruje vsako prvo nedeljo
v mesecu v naši samostanski cerkvi pri
Mariji Pomagaj v Lemontu.

Vsak naročnik

NAŠEGA LISTA JE PODPORNİK VELIKE MISLI
MISIЈONSTVA JEZUSOVEGA. ZAKAJ? DOLAR-
JI KI SI JIH NAMENIL ZA NAROČNINO NAŠE-
GO LISTA, NISO VRŽENI V KOT. KAMENČKI
SO ZA ZGRADBO KRISTUSOVEGA DUHOVNI-
ŠTVA. ZATO JE BILA AVE MARIJA USTA-
NOVLJENA, DA BI V GMOTNEM OZIRU PODPI-
RALA DIJAKE, KANDIDATE ZA DUHOVNIŠKI
STAN. TVOJA NAROČNINA JE SEME, KI NAJ
NEKOČ OBRODI SAD V VINOGRADU GOSPO-
DOVEM. KOLIKO JE DIJAKOV, KI BI RAI
STUDIRALI, PA IMAJO SREDSTEV. SAMO-
STAN V LEMONTU JE TUDI ŠOLA IN VZGOJE-
VALIŠČE IDEJALNIM FANTOM, KI SO SI ZAŽE-
LELI SLUŽBE ALTARJA. SEDAJ RAZUMES.
NAŠ LIST UTIRA POT TEM ŠTUDENTOM.

AVE MARIA

Majniška številka 1940—

—Letnik XXXII.

“AVE MARIA!”

P. Evstahij

“Ave Marija!” —
Tebe pozdravljamo,
srčno proslavljamo,
Roža neba,
zdrava, Marija!

“Ave Maria . . .”
V raju obljubljena,
Mati si ljubljena
Krista — Boga . . .
Zdrava, Marija! —

“Ave Maria . . .”
Vedna Devica si,
vernim Kraljica si,
mila Gospa . . .
Zdrava, Marija!

“Ave Maria . . .”
Bog je na vek s Teboj,
prosi, naj Jezus Tvoj
milost nam da!
Zdrava, Marija!

Franjo Neubauer:

MATI MARIJA OB GROBU

Kaj silijo, Mati, solze Ti v oči?
Glej, mrtvega v grobu telesa več ni.
Sovražnikov krutih ne boj se nikar,
od groba je zadnji pobegnil stražar.
Mladič je kamen odvalil na stran
in nanj se je vsedel blesteč in krasan.
In govor njegov je mehak, tolažljiv:
Zveličar se dvignil iz groba je živ!
Kako Ti zdaj v prsih veselje igra,
kako se Ti lepo obličje smehlja!
Nobena več solza ne sili v oči,
nobena Ti misel miru ne kali.
Zaslišala glas si sladak pred seboj:
Pozdravljena Mati, jaz Jezus sem Tvoj.
“Moj Sin, moje Dete!” Ti vzkliki kipe
iz Tebe in širiš ljubeče roke!

Franjo Neubauer:

MATI MARIJA PO VSTAJENJU

Marija, kdo kliče Ti: Ave,
čigav je pozdrav presladak,
ko zarja še spava in sanja
in zemljo objema še mrak?
Kdo vabi Te: Ljubljena Mati
obriši krvave solze,
že prvi svetlikajo žarki
rešilnega tretjega dne!
Sijajno nebeško obličje
iz nočnih se dviga mrakov,
postava vsa mlada in zdrava,
na njej ni krvavih sledov.
Tvoj Sin je, o Mati Marija,
že roke Ti širi v objem,
bridkosti pozabi, le radost
in sreča Te čaka pri Njem!

MARIJINA PODOBICA

P. Benigen, Lemont

LEPI maj je tu. Veren kristjan se ga veseli, ker bo zopet napravljaval veselje svoji predobri nebeški Materi Mariji vsak dan. Če le mogoče, bo šel k skupnim šmarnicam v cerkev; ako je pa kdaj zadržan, bo opravil sam pobožnost Mariji v čast.

Posebno v sedanjih negotovih in razburkanih časih prosimo vsi Marijo, Kraljico miru, za mir. To je goreča želja svetega očeta Pija XII., da bi molili vsi, prav vsi v ta preblagi namen. Saj miru želimo vsi, vsi ga potrebujemo. Te prošnje pa polagajmo v roke Marijine, naj jih Ona predloži svojemu Sinu, ki ne more odreči nobene prošnje svoji Materi.

Da bo vsak imel trdno, neomajno zaupanje v moč Marijino in se nikdar ne vdal obupu, naj pride nanj karkoli, beri tale dogodek.

Na nekega družinskega očeta so prihajali težki udarci drug za drugim, da je naposled klonilo njegovo zaupanje v Boga in v ljudi. Mož se je vdal obupu. Najhujše pri človeku je, če obupa in misli, da ni več rešitve zanj. Mož vzame s seboj vrv, da bi se obesil. Odhajajoč iz hiše ni hotel niti pogledati ne svoje žene ne svojih otročičev, da bi ga pogled na nje ne odvrnil od groznega sklepa. Za to dejanje si je izbral samotnen z vrhami zaraščen kraj zunaj mesta.

Na poti tja zagleda na stezi bel, štirioglat papir. Pobere ga in obrne — bila je Marijina podobica in spodaj so bile besede: O, Marija, brezmadeža spočeta, prosi za nas, ki se k Tebi zatekamo.

O, si reče sam sebi, to je pa čuden slučaj in se ustavi. Kako je to, da sem našel to podobico ravno zdaj, jo pobral in besede na njej bral? Gre naprej, beroč besede:

Prosi za nas, ki se k Tebi zatekamo. In zopet postoji — naenkrat mu postane nekam lahko pir srcu, veselje do življenja se mu povrne in moli: Prosi za nas — obrnivši se okoli — ki se k Tebi zatekamo. Vrže proč od sebe vrv, in poljublja Marijino podobico, hiteč nazaj k svoji družini. Jokaje objame svojo ženo in otročiče, proseč jih odpuščanja ter jim pokaže Marijino podobico in pove kaj je hotel storiti in kaj ga je obvarovalo strašnega dejanja. Vsi pokleknejo in moli: O, Marija, prosi za nas, ki se k Tebi zatekamo.

Mož je tudi povedal svoj grešni naklep župniku in s pomočjo božjo se je kmalu posrečilo, da se je rešil svoje stiske. Marijino podobico je pa mož sveto hranil ter si pogosto govoril: Po tej Marijini podobici me je Bog rešil.

ODPRTO PISMO MARIJI

Mary Marinko, Cleveland, Ohio

SKOZI vse moje življenje, odkar se pač zavedam, si me Ti, Marija, svetla zvezda vodnica, srečno peljala iz vseh zagonetk. Še kot otrok sem se z vso gorečnostjo oklepala Tebe, proseč Tvojega varstva. Z vsemi otroškimi težavami sem se zatekala pred Tvojo podobo. In pozneje v dekliški dobi, v letih ko se svet najbolj dobrika z svojo čarobno lepoto in slepi mlada srca, sem se dan za dnem izročala v Tvojo varstvo, vedoč, da le Ti me lahko obvaruješ vsega hudega. Ko sem postala žena, mati, in je bila kupa sreče prenapolnena, si bila Ti, Marija, med nami — v naši hiši je vladal božji blagoslov. Že smo pričeli zidati gradove in si slikati najsrečnejšo bodočnost, ko prihrumi vihar in pusti srečen

dom v razvalinah. Obiskala nas je smrt in nam ugrabila dobrega moža in očeta treh otrok. Črni oblak je zagrnil družinsko srečo in ji prizadejal drugi udarec. Ni s tem nehala razsajati neusmiljena smrt ampak je z vso hitrostjo kosila na levo in desno. Drug za drugim so legali v črni grob — sestra, soprog, drugi soprog, oče in mati. Pustila mi je le štiri nedorastle otročičke — vse drugo je pobrala. Kdo mi je ob teh težkih urah stal ob strani in me tolažil? Kdo je dajal moč, da nisem omagala? Kdo drugi, kot Marija sedem žalosti. Ti, ki si sama občutila bridkost smrti, ko je Tvoj ljubljeni Sin Jezus visel v strašnih mukah na križu, si se usmilila potrte žene, matere in ji dala moč in jo rešila obupa. Ob Tvojem križu Mati, sem zadobila božji mir, iz Tvojega trpljenja sem črpala nadnaravno moč. Z Tvojo pomočjo želim nadaljevati življenje vestno, za duševni in telesni blagor, njih, ki so izročeni v mojo varstvo. Ker sem pa toliko odsotna od njih Te prosim, prav posebno, skrbi Ti zanje in jih obvaruj vsega hudega. Vodi tudi vnaprej moja pota.

Ko se je ponesrečil moj šest let stari sin Donald v avtni nezgodi pred šestimi leti, sem z strahom trepetala. Posebno, ker je zdravnik dejal, da bode najbrže ostal pohabljen. Marija, kako sem Te z živo vero prosila pomoči. Vedela sem dobro, da le Ti mu moreš izprositi zdravja, ker človeška moč je odpovedala. Glej, čudo! Marija je čula moj klic, mojo prošnjo, sin je ozdravel, popolnoma ozdravel. Njegovo telo je zdravo, ni pohabljen. Komu se imam zahvaliti ako ne Tebi Mati usmiljenja? Kako se naj Ti vredno izkažem za tako milost? O Marija, v vsej nesreči sem nadvse srečna in bogata, ker imam Tvoje prijateljstvo, Tvojo ljubezen. Ko bi vsaka družina imela Marijo za mater, za posredovalko, kako srečni bi bili. Zato nazaj Marijo v naša domovja, nazaj v naša srca in srečen bo zopet sloven-

ski narod. Ti pa Marija, pripelji nazaj izgubljene brate in sestre, čuvaj zemljo, ki je Tebi posvečena, pred sovražnikom, pred prelivanjem bratske krvi. Čuvaj narod slovenski, ki je Tvoj in samo Tvoj.

Naš narod mora ostati Marijin narod, da bo solnce sreče zasijalo v srcu vsakega Slovenca.

O Marija, kako Te ljubim,
Noč in dan za Te živim.
Rada zate vse darujem
Tebi Ljubljena se posvetim.

Kaj prijateljstvo je svetno,
Ko le traja nekaj dni?
Tvoje, Blažena, je večno
Nikdar se ne spremeni.

Vse, za kar sem Te prosila,
Si Marija podelila.
V zahvalo za dobrote vse,
Sprejmi Marija moje srce.

MARIJINE ZGODBICE

Uredil Fr. Martin, bogoslovec

VELIČASTEN je moral biti prizor, ko je leta 431 cerkveni zbor v Efezu takoj prvi večer posvetovanja razglasil nešteti čakajoči množici, da so škofje, zbrani iz vseh delov sveta, soglasno obsodili Nestorija, ki je tajil božje materinstvo Device Marije. Marija je resnično božja Mati, božja Porodnica, je dejal cerkveni zbor; taka je prava vera krščanstva, Nestorij pa je krivoverec in odpadnik od Cerkve . . . In ves narod je od veselja zavriskal; klici hvale in zahvale so se razlegali po mestu: Premagan je sovražnik preslavne Device! Naj živi veličastna in vsikdar zmagovita Mati božja! . . . In v sprevodu s prižganimi bakljami je spremilo ljudstvo škofo na njihova

stanovanja; prvaki mesta so šli na čelu in plemkinje so nosile zlate in srebrne posode, v katerih so se žgala najdragocenejša kadila. Vse mesto je bilo razsvetljeno, vsa srca oveseljena...

* * *

Sv. pismo pripoveduje, da Jud Mardohej ni hotel upogniti kolena pred Amanom, ki je bil prvi dvornik asirskega kralja Asuera. Zato se sklene Aman maščevati nad Mardohejem in nad vsem judovskim ljudstvom. Izvabi iz kralja povelje, naj da pomoriti vse Jude. Toda tudi kraljica Estera je bila judovskega rodu, tudi ona bi morala biti vključena v tem povelju. Estera je tedaj šla h kralju nepoklicana. A bila je postava, da nihče ne sme nepoklican pred kralja. Ko je tedaj Estera zagledala kraljev razsrjeni obraz, je prebledela in se od strahu sesedla. Bog pa je naredil kralja krotkega, in kralj, ki je ljubil Estero, je izpregovoril: "Nikar se ne boj! Ne boš umrla, ker ne zate, ampak za vse druge je ta postava narejena . . ." Tako je postava izvirnega greha narejena za vse druge, samo za Marijo ne. Njo je Bog izključil iz te postave, ker se ni spodobilo, da bi bila božja Mati omadeževana z grehom . . .

* * *

Tomaž Kempčan je kazal že v svoji mladosti veliko pobožnost; posebno je gojil v svojem nežnem srcu ljubezen in češčenje do Marije. Ali v nevarnih letih mladeniške dobe mu je srce bolj in bolj omrzelo v ljubezni do Boga. Ko je nekega večera svojo molitev zopet bolj zbrano opravil, kakor po navadi, in je premišljeval svojo notranjost, spoznal je, da je zaostal na potu čednosti in strahu božjega. Močno ga je to užalilo. Žalosti ves potrj začne Bogu tožiti, zakaj mu več ne deli toliko milosti, kakor nekdanj, in zakaj ga je zapustila njegova prejšnja očetovska ljubezen. Skratka, godrnjal je lahkomišljeni mladenič, češ, da je Bog spremenil svoje ljubeznivo vedenje do njega. V tem premišljevanju zaspi. Kmalu pa se mu sanjajo čudne reči: Bil je v veliki šoli, kjer je bilo zbrano mnogo učencev, ki so pazno poslušali svojega učenika. In on je bil med učenci. Kar se prikaže Marija v beli obleki in svetlega obličja se spusti po oblaku k učencem v šolo. Gre od učenca do učenca; postane pri vsakem ter se ljubko z njim pogovarja, kazajoč mu svojo materinsko ljubezen. Nepokojen čaka Tomaž, da pride k nje-

mu sveta Devica. Vedno upira vanjo oči hoteč ji pokazati, kako želi, da bi se vendar k njemu približala. Naposled pride tudi k njemu, ali oči so resne, njemu ni tako prijazna, kakor je bila drugim tovarišem. Celo pokara ga, kako da je postal tako mlačen v božji službi; še bolj mu očita, zakaj se je pritoževal, da ga je Bog zapustil. Rekla mu je, da se ne kaže do njega Bog več tako ljubeznivega in dobrega, ker je vendar le on zapustil Boga in spremenil svojo nekdanjo otroško vdanost do nebeškega Očeta. Po tem resnem materinem opominu zapusti božja Devica mladeniča ter izgine . . . Tomaž se zbudi premišljujoč skrivnostne sanje, v katerih je videl svojo zmoto. Z novim dnevom je pričel novo življenje . . .

* * *

V velikem mestu na Francoskem je neki človek živel štirinajst let v najhujših grehih. Ostudna poželjivost ga je gnala nekega dne celo v cerkev, da bi tam oči pasel nad neko osebo. Ni videl, kar je božjerpno želel; slišal pa je pridigarja, ki je s prižnice govoril besede: "Ozri se, o Marija, z milostnim očesom na to čredo, in ako je kaka zgubljena ovčica vmes, prosim te prisrčno, vodi jo na pot, ki naj jo zopet pelje k Jezusu in pripelje v nebesa!" Kakor ognjena puščica so presunile te besede dušo ubogega grešnika. Kakor strašilo mu je bil odslej žalostni stan njegove duše vedno pred očmi, noč in dan ni imel pokoja. Ko se je več tednov boril sam s seboj, vrne se skesan k onemu duhovniku nazaj, se spove in poboljša za vselej . . .

* * *

Sv. Andreja Korzinja je mati v prvem trenutku njegovega življenja Mariji izročila. Mladi Andrejček pa ni vstregel tej pobožni materini želji, marveč v družbi hudobnih tovarišev se je vdal razuzdanemu življenju. Mati ga prosi, svari, roti, da naj se poboljša — a vse zastonj. Toda ne neha s solzami prositi zanj presveto Devico. Nekega dne pravi svojemu zgubljenemu sinu: "Tvoj oče in jaz sva zate naredila obljubo, da te posvetiva službi božji pod varstvom presvete Device. V sanjah sem te videla kot volka, ki se je spremenil v jagnje. Volk si torej že bil, kdaj boš postal jagnje?" Te besede so mu segle v srce. V karmeličansko cerkev hiti pred Marijin oltar; tam dolgo in prisrčno moli — in od tega dne postane ves drugačen človek. Vstopi

v karmeličanski red ter jako spokorno živi. Poneje postane celo škof.

* * *

Sv. Koleta je bila v prvih letih svoje mladosti zelo zaostala v telesni rasti. Starši so bili tega zelo žalostni. Oče ji je v nejevolji enkrat rekel: "Kaj pa naj počnem s teboj? Ti ne boš nikdar mogla nadomestiti svoje že stare matere." Te očetove besede so zelo užalile dobrega otroka. Ni ji bilo zase toliko, marveč to jo je peklo, ker je videla, da to staršem ni po volji, ker je majhna. V svoji detinski ljubezni sklene, na božjo pot iti ter obiskati kapelo Matere božje, katera je bila več ur od mesta oddaljena. Tam poklekne pred Marijinim altarjem in moli v otročji priprostosti: "Sladka Mati Jezusova! Ti vidiš kako zelo so moji starši užaljeni zaradi moje majhne postave. Ako ima to biti varstvo pred nevarnostmi sveta, želim iz celega srca taka ostati in hvaležni biti zato, kakor za milost tvojega Sina. Če pa moja telesna rast ni nevarna dušnemu zveličanju, prosi ga, naj mi dohiti to milost zaradi žalosti, ki jo imajo moji starši, in posebno zato, da bom mogla zvrševati vsa ona opravila, katera v starosti pričakujejo od mene. Vendar ne moja, marveč božja volja naj se zgodi." Ta molitev, ki jo je nedolžni deklici narekovala detinska ljubezen do staršev, je Marija rada uslišala. Koleta začne zdaj hitro rasti, tako da slednjič postane še večja kakor druge ženske. Obenem je tudi njeno obličje tako lepo in plemenito, kakor da bi ne bila hči preprostega rokodelca.

* * *

Bogat trgovec je moral odpotovati zavoljo kupčije iz Aleksandrije v Carigrad. Doma je pustil ženo in hčer. Ob slovesu ga vpraša žena: "Komu si naju priporočil med svojo odsotnostjo? V čigavo varstvo si naju izročil?" Oče odgovori: "V varstvo najmogočnejše gospe; ljubi Materi božji vaju priporočam." Čez malo dni je nameraval nezvesti služabnik obe umoriti, vse dragocenosti pokrasti in potem ubežati. Mati in hči sta sedeli mirno pri svojem delu; naenkrat plane služabnik z golim mečem v sobo, toda v hipu oslepi — ne more ne naprej, ne nazaj. Klical je zastonj pomoči; ujezil se je tako, da je samega sebe zabodel. Živel je še toliko časa, da se je dogodek sporočil sodniji. — Tako varuje Marija one, ki so v njenem varstvu. Ona

je mati krščanskih družin, varuhinja hišnega miru in blagostanja . . .

VELIKE MISLI VELIKIH MOŽ

Ludwig Ule, bogoslovec

Ne štejemo leta, ki jih je človek preživel, štejemo jih, ko ne more več šteti. — **Emerson.**

Stari dečki imajo igrače ravno tako kakor mladi — samo dražje so. — **B. Franklin.**

Če vidimo dobre ljudi jih moramo posnemati, drugače izprašujmo svojo vest. — **Konfucij.**

Še hudič lahko citira sveto pismo v svoj prid. — **Shakespeare.**

Glede skušnjave očaka Joba, angleški pesnik Alexander Pope piše: Satan je modrejši kot je bil nekdanj — ne z uboštvom več, z bogastvom skuša zdaj.

V vsakem govoru se ravnaj po teh pravilih:

1) Imej res kaj povedati, 2) povej, 3) nehaj! — **Eleanor Roosevelt.**

Boljše bi bilo za nekatere ljudi, če ne bi toliko znali, kakor da bi znali toliko neresničnega. — **Josh Billings.**

Šola skušnje je tako dolgotrajna, da, preden jo človek konča, je že prestar za delo. — **Henry Ford.**

Nevednost ni napaka, nobena volja se učiti, pa je. — **B. Franklin.**

Človeka, ki samo sebe ljudi, nobeden ne zavida. — **B. Franklin.**

Nekaj ljudi se da prevariti vselej, vsi ljude se dajo prevariti včasih, vse ljudi vselej prevaril ne boš nikoli. — **A. Lincoln.**

Bog je moral imeti posebni ljubezen do revežev, ker jih je toliko vstvaril. — **A. Lincoln.**

Bodi počasen v govorenju, hiter v dejanju. — **Konfucij.**

Svet je velika knjiga katere, oni ki gledajo samo na svoj mali kotiček, berejo samo en listek. — **Sv. Avgustin.**

MLADA SLOVENIJA V KANADI

PRIHAJA SPET POMLAD ZELENA

Jože Starešinič, Bartonville, Ont.

TUROBNI in dolgočasni zimski dnevi so minuli, na vrata nam že trka željno pričakovana pomlad in naši stari znanci ptiči so prileteli z juga.

Kako veselo je človeku pri srcu, ko po dolgi zimski dobi spet nastopi cvetoča pomlad. Pero ne more opisati občutkov, ki jih imaš, ko se v pomladnem jutru zagledaš v božjo naravo. Glej, vse stvarstvo je kakor nevesta, ki se pripravlja na sprejem ljubljenega ženina.

Poglejmo spomladi v zeleni log. Vsaka veja ima svojega pevca. Pojo, pojo, da bi jih človek poslušal brez konca, kakor pobožno pesem v cerkvi ob velikih praznikih. Stopimo pred ulnjak in se zaglejmo v živahno delo čebel. To vam je visoka šola, to vam je vseučilišče neumorne pridnosti. Od sadovnjaka do sadovnjaka, od cveta do cveta, od jutra do večera brni pesem čebel.

Blagor mu, kdor more uživati lepoto pomladi, kdor se more naslajati ob vseh čarih, ki jih prinaša s seboj toliko opevana vigred!

Slovinci, ki smo šli v tujino s trebuhom za kruhom, smo po večini rojeni na kmetih. Lepoto pomladi smo poznali nekoč v polni meri iz lastnih doživljanj, ni nam bilo treba, da se učimo o njej iz pesmi in sijajnih opisov. Žal, marsikomu je pa v tujini lepota pomladi le še — s hrepenenjem napolnjen spomin . . .

Po tovarnah in rudokopih si večinoma služimo kruh. Redko tako živo začutimo, da nam nekaj velikega manjka, ko ravno v dneh, ko se zunaj v prirodi zbuja pomlad. Čuden nemir se polašča vse naše notranjosti, pogrešamo zelenih logov in cvetočih travnikov. Vsega tega ni v zakajenih tovarnah in zatohlih rudnikih. Ne cvetejo nam rože, ni slišati petja drobnih kralatcev.

Če hočete vedeti, kaj je razloček med kme-

tom in delavcem v rudniku ali v tovarni, spomladi se obema zaglejte v obraz. Bledo upadel stoji pred vami delavec, kakor da ni več kaplje krvi v njegovem obličju. Kmet se ti smeje naproti z zdravim, od sonca zagorelim obrazom. Ponosno stopa za oralom in krmari svoj plug, da svetlo železo reže zemljo kot ostro brušen nož hleb tečnega kruha. Globoke mo-gočne brazde se valijo od njega, kakor bi padale mrtve po tleh. In vendar je vse to znamenje novega življenja, saj vsepovsod drhti v pričakovanju in vsepovsod dehti iz zemlje in iz ozračja neugnana pomlad . . .

Naši rojaki se precej naseljujejo na farmah tu v Kanadi. Lepo število jih je že po ravninah in planjavah tu v spodnjem Ontariju. Čestitam jim, da so mogli priti na sonce. Naj jim vesela pomlad prinese zvrhano mero zadovoljnosti in močnega zagotovila, da bo vse po sreči teklo na njihovih farmah.

Še več je pa takih, ki jim za enkrat farma šele v željah cvete in rodi. Bog daj, da bi jim kmalu dozorele želje in bi mogli zapustiti rove pod zemljo ter ropot v tovarnah, pa pohiteti za drugimi na sonce, na farme!

* * *

IZ TORONTA TUDI KAJ

Regina Hajdinjak

Mislila sem, da bom za majniško številko lahko napisala kaj o tem, kako smo praznovali veliko noč in kako nas je obiskal naš misijonar, pa dobim naročilo, da mora odposlati dopis takoj, ako hočem, da pride za maj v list. Tam v uredništvu imajo večkrat posebne muhe, ki jih navadni ljudje ne moremo razumeti, pa se ne da pomagati. Pravijo sedaj, da bo majniška številka letos posebno zgodaj izšla.

Mi smo se letošnji post precej bavili s petjem naših lepih postnih pesmi. Seveda nismo imeli velikega zbora, pa nam je bilo vseeno lepo. Zahvaljujem se Mr. Piškurju v Kirkland Laku

za poslane pesmi. Bile so prav take, kakor smo si jih želeli.

Ko omenjam pesmi, naj napišem, kako domače se počutimo tu v Torontu, kadar poslušamo jugoslovansko radio uro iz Beograda. Gotovo tudi drugod radi poslušate te koncerte, kjer imate svoje radio aparate. Mi tukaj komaj čakamo, da se oglasi naša pesem iz take silne daljave. Ko sem prvokrat zaslišala na radio slovenske pesmi, se mi je kar solza porosila in sem mislila, da nisem več v Kanadi, ampak doma v prelepi Sloveniji. Ali ni čudno, da ena sama slovenska pesem človeka tako gane in ga v hipu prestavi onkraj morja v staro domovino? O, tam smo nekdanj tudi mi peli doma, na odru in na koncertih — tega pa tukaj ni. Vse okoli nas je nekam tuje in ne bomo se še kmalu privadili, da bi se počutili povsem domače v tem tujem svetu.

Prav lepo se zahvaljujem vsem, ki pišete v ta list, posebno hvala kanadskim dopisnikom, zakaj to nam je potrebno kot vsakdanji kruh. da si od časa do časa kaj povemo in se med seboj spodbujamo. In to je mogoče le s pomočjo lista, ki nadomestuje naše medsebojne obiske in pogovore. Zato le še pišite in tudi jaz obetam, da ne bom pustila popolnoma zarjaveti svojega peresa. Pozdrav vsem!

* * *

NAŠE POTOVANJE V KIRKLAND LAKE

Anica Medosh

Ker sem naročena na list Ave Maria, pošiljam svoj spis za ta list iz mrzle in takorekoč dolgočasne Kanade. Sedaj je pri nas zima in imamo po priliki dosti snega. Ker so pa ti dnevi tako dolgočasni, naj mi bo dovoljeno napisati nekaj iz mojih spominov.

Bilo je leta 1938, ko smo morale mati, sestra in jaz zapustiti domačo vas in se spustiti na potovanje. Bil je praznik sv. Rešnjega Telesa, 17. junij. Zvonovi pri fari so tako lepo pritrkavali in vabili ljudstvo k pobožnosti, za nas pa je potrkavanje pomenjalo uro ločitve.

Množica ljudi se je nabrala pred hišo. Vsak bi rad stisnil roko v slovo in voščil z Bogom. Prav hudo mi je bilo ob pogledu na staro mater, ki je bridko jokala in tožila: čemu odhajate? Ostanite rajši pri meni . . .

Še enkrat mi je podala roko, mogoče — zadnjikrat . . .

Sedle smo na voz, ki nas je odpeljal do železniške postaje. Z nami je bil stari oče. Tam na postaji smo se morale tudi od njega posloviti. Spet je bilo bridko slovo. Stari oče nam pravi: Z Bogom, pa ne pozabite na nas, ki ostanemo v domovini.

Vlak je potegnil in kmalu smo bile v Ljubljani, odkoder smo pa takoj naslednji dan nadaljevale potovanje. Vlak nas je vozil proti Parizu. Rada sem sedela ob oknu in opazovala svet. Videla sem visoke gore, ki so se bliščale v poletnem soncu, lepa jezera z mnogimi belimi jadri, in polno drugih zanimivosti.

Tako smo dospele v Pariz, kjer smo morale ostati tri dni. Radovedne smo stopale po ulicah in si ogledovale mesto. Povsod je bilo dosti ljudi, tudi v cerkvah. Posebno je bila ena napolnjena. Zdelo se mi je, da so sami potniki, ki so prišli prosit za srečno pot.

Hitreje kot bi si človek mislil, so nam minili trije dnevi čakanja, in odrinili smo naprej. Naša naslednja postaja je bil Cherbourg, veliko pristanišče, ki pa nismo nič videle od njega, razen povodenj električnih luči, zakaj dospeli smo tja v temni noči. Z veliko napetostjo sem pričakovala jutra, ki mi je res prineslo mnogo zanimivega. Prvič sem stala ob širnem morju in opazovala življenje na njem ob obali. Ker je bil lep sončen dan, je po morju mrgolelo ribiških ladij. Priplul je pa tudi manjši parnik, s katerega so mahali brezštevilni robčki v pozdrav nam na obali. Na vseh obrazih je bilo veselje, nikjer najmanjše žalosti.

Tako razpoloženje je nalezljivo in tudi me smo se z vedrimi lici izročale velikemu parniku in ž njim vred naročju ogromnega oceana. Sedaj se bomo vozili — po morju! Kako bo kaj s to vožnjo?

Moram reči, da je bila naravnost prijetna. Vse skozi smo imele kratek čas in meni je bilo žal, da ni trajala vožnja nekaj dni več. Radi goste megle smo nekje na morju stali cel dan, zato je trajala vožnja vsega skupaj osem dni. Deveti dan zjutraj smo se izkrcali. Ker nas je nadaljnje potovanje zelo zanimalo, smo bili končno kljub prijetni vožnji po morju vsi veseli, da smo spet enkrat na suhem.

Sedaj smo se zopet zaupali vlaku, da nas pripelje na pravi kraj. Res je prav dobro izpol-

nil svojo nalogo. Naša zadnja postaja je bila Swastika, tam nas je pa čakal ata s svojimi prijatelji. Po desetih letih sem ga zopet videla. Ko je odšel v Kanado, sem bila stara šest let, sestra pa pet. Lahko si torej mislite, kako veselo je bilo svidenje po tolikem času. Po kratkem pozdravu nas je odpeljal avto v Kirkland Lake do našega novega doma.

Od našega prihoda sem je minilo že precej časa. Vendar moram kar priznati, da mi je po domovini še vedno dolgčas. Vedno in vedno mi misli uhajajo v rojstno vas. Mislim se pridružuje želja, da bi mogla tja nazaj, nazaj v planinski raj. Same od sebe mi silijo v usta besede znane pesmi:

... kjer je moj dragi dom z mojo zibelko,
kjer so me zibali mamica moja
in prepevali: Haji, hajo ...

SVETI OČE GOVORE

P. Benigen

BREZVERSKE ŠOLE, DRUŽINE

(Dalje)

TU povzdignimo strogo, dasi očetovsko, svoj glas v pritožbi, da se v mnogih šolah vaše dežele zaničuje Kristus ali vsaj prezre, kjer v mlada srca vcepljajo nezanesljivo modrost naturalizma in racionalizma in temu imajo vaše šole nemajhno krivdo.

Enako je v družinah, kjer se spolnuje postava Kristusova, tiste družine uživajo srečo in blaženost; katere pa ne spolnujejo nauka Kristusovega, izgube srečo in zadovoljnost, greh jo uniči kakor piše Modri: "Kdor išče postavo, bo ž njo napolnjen in kdor zvijsko dela ter jo po svoji spačeni volji razlaga, se zoper njo pregreši in pogubi."

Kaj pa more biti na svetu bolj ljubeznivega in veselega kot je krščanska družina? Svoj začetek ima pri oltarju Gospodovem, kjer je sveta ljubezen sklenila nerazdružno zvezo in raste družina v isti ljubezni in jo podpira ter utrjuje

nadnaravna milost. Tam je zakon častit v vsem in postelja neomadeževana kakor piše sveti aposto Pavel. Tam se ne razlega prepir, tam ni skritega mučeništva, ki izvira iz odkritja skrivne nezvestobe; neomahljivo zaupanje ne da tam prostora sumničanju; osladi se žalost in poviša veselje po medsebojni uslužnosti. V takih krščanskih družinah nimajo otrok za težko in neznosno breme, temveč za pravo zastavo ljubezni; noben grajaven nagib zločnosti; nobeno prazno razveseljevanje ne zamori daru življenja in bi iz navade prešla sladka beseda brat, sestra. Kako skrbno pazijo starši, da se njihovi otroci ne razvijajo samo telesno, ampak sledeč svojim prednikom, na katere jih pogosto opozarjajo, store vse, da rastejo tudi v čednosti, katero jim naklanja vera in нравno življenje.

Otroci pa od svoje strani prejemajoč toliko dobrot od svojih staršev, imajo kot prvo dolžnost, da jih spoštujejo, spolnuječ njih želje, so jim opora v njih starosti, radost in ponos in ta ljubezen med njimi mine s smrtjo, ampak bo postala še bolj vzvišena in popolna v nebeški domovini. Člani krščanske družine se ne pritožujejo v zoprnostih niti se ne prevzamejo, kedar se jim dobro godi; temveč vedno trdno zaupajo v Boga, čigar volji se uklonijo in čigar pomoč jih nikdar ne zapusti.

Da se ustanove krščanske družine in tudi žive po naukih evangelija, je treba, da dušni pastirji poučujejo vernike in se neumorno prizadevajo za spopolnjevanje njih verskega življenja. Zato je neobhodno potrebno, da jim razlagajo enotnost in neločljivost zakramenta svetega zakona in o vsem, kar morajo vedeti tisti, ki ga hočejo veljavno in vredno skleniti.

Da je nauk o svetem zakonu prevažen tudi glede trajnosti družinskega življenja, glede procvita in sreče človeške družbe, glede zdravstvenega stanja in glede omike same, priznavajo celo mnogi, ki ne pripadajo sicer katoliški veri, pa so upoštevanja vredni zaradi svoje politične bistroumnosti. O, da bi se vsaj vaša dežela okoristila s skušnjami drugih in ne s svojimi; koliko zla prihaja ravno radi razporok; naj bi se započela odločna akcija iz spoštovanja do vere in iz zvestobe do velikega ameriškega naroda proti temu zlu, ki je tako razširjeno in da bi se popolnoma iztrebilo.

BESEDE OPOMINA

Želimo pa, da naj bo ta naša pohvala zveličalna. Misel na storjeno dobro delo ne sme voditi v brezbriznost, ki bi zavedla v lenivost, ne v ničemerno samoljubje, ki se laska človeku, temveč ta misel naj ga podžiga k nadaljni delavnosti, da se bo obvaroval zla ter napredoval s koristnim in modrim podjetjem in isto tem gotoveje dovršil. Kristjan, da bo delal čast svojemu imenu, mora biti vedno apostol, Kristusov vojak ne sme zapustiti bojnega polja, kajti edino smrt stori konec njegovi vojaški službi. Vi sami dobro veste, kje je potreba večje pažnje in kakšna navodila dajte duhovščini in vernikom, da bo Kristusova vera kot svitla luč in vodnica navajala ljudi k zveličanju in prekrasila družabno življenje. Napredek v zunanjih in gmotnih rečeh, dasi ni malega pomena, ker nudi človeku večjo udobnost v življenju, je navzlic temu nezadosten za kristjana, ki je rojen za višji in vznešenejši namen. Uštvaren namreč po podobi in sličnosti božji, išče Boga z neutešljivim hrepenenjem in vzdihuje in joka, ako ljubi kako stvar bolj kot Boga, ki je večna resnica in neskončna dobrot.

PRAVA SVOBODA

Človek se ne približa Bogu z materijalnim napredkom, kajti resnično je, da ločitev od Boga pomeni smrt, povratek k Njemu življenje in združitev z Njim slavo; temveč po Kristusu z odkritosrčno vero, z neomadeževano vestjo in pošteno voljo, z dobrimi deli, s spolnovanjem tiste svobode, ki je začrtana v evangelijih.

Nasprotno pa, ako se prelamljajo božje zapovedi, je ne samo nemogoče uživati tisto srečo, ki je odmerjena človeku v kratki dobi zemeljskega bivanja; ampak se poruši s tem celo temelj prave civilizacije, čemur naravno sledi pozneje objakovana podrtija.

Kdo pa more jamčiti, da se bo blagostanje in ohola omika ohranila pri ljudeh, ki so zavrgli pravico in jim je čednost v zasmeh in prezir? Ali ni Bog začetnik in dajavec postave? Ali je kak postavodajavec, ki bi človeku navdihnil čednost in jo poplašal tako kot Bog? Vsi izobraženi ljudje priznavajo, da je

povsod grenka pa rodovitna korenina zla tale, ako se odreče čast božjemu veličanstvu in zanemarja npravna postava, ki izhaja iz nebes ali pa obsoje vredna omahljivost, čigar žrtve se kolebajo med tem, kar je dovoljeno in prepovedano, med pravico in krivico.

ZLE POSLEDICE RAZPOROK

Te je popisal papež Leon XIII. s temile krepkimi besedami: "Zakonska pogodba nima trajnosti, ampak postane po razporoki spremenljiva enako človeški trmi; zakonska ljubezen oslabi in k zakonski nezvestobi se pogubno podžiga; skrb za otroke in njih vzgoja trpi; mala reč zadostuje, da se razdere dom in seme nesoglasja se seje med družinami; čast žene se zmanjša ali celo izgubi; ženi preti nevarnost, da ji mož pobegne, potem ko mu je bila v veselje in slast. Resnično je, da ni reči, ki bi bolj izpodkopavala srečo družine in države kot je npravna pokvarjenost; zato lahko vsakdo izprevidi, da je razporoka največja pogibel za družine in države."

Z ozirom na one poroke katerih eden ali drug ne sluša Cerkve ali ni bil krščen, vemo, da take poroke so v resnici, kakor veste iz lastne skušnje, redko kdaj srečne in navadno povzročajo veliko izgubo katoliški Cerkvi. Kot prav uspešno sredstvo, da se odvrne toliko hudo, je v tem, da se vsak posamezni katoličan temeljito pođuči v božjih resnicah in da se ljudem jasno pokaže pot, ki vodi v življenje.

Zato opominjamo duhovnike, da se vglobje v božje in človeško znanje in naj se ne zadovoljijo z vedo, ki so jo pridobili v mladosti. Skrbno naj proučujejo Gospodovo postavo, čigar izreki so čistejši od srebra; da se oslajajo na čistem čaru svetega pisma in si ga osamosvajajo, da z leti globokeje spoznavajo zgodovino Cerkve, njene verske resnice, njene zakramente, njene postave, njene obrede, njen jezik, da bodo rastle v milosti, znanosti in modrosti.

Naj goje tudi leposlovje in svetne znanosti, posebno one, ki se bolj naslanjajo na vero, da bodo mogli jasno in zgovorno podajati nauke milosti in zveličanja, ki morejo ukloniti tudi izobražence bremenu in jarmu Kristusovemu. Srečna bo v resnici Cerkev, ako bo postavljena na safire.

Potrebe današnjega časa zahtevajo, da so

tudi verniki, zlasti tisti, ki sodelujejo s cerkveno vlado pri katoliški akciji, dobro poučeni v veri, kar pridobe iz knjig, iz razprav in iz znanstvenih krožkov, s tem bodo zelo koristili samim sebi in hkrati bodo mogli učiti nevedne, zavračati trdovratne nasprotnike in bodo v pomoč svojim prijateljem.

(Konec prihodnjič)

BREZ DOMA

Ivan Baloh

TRIJE smo sedeli v gostilni, veseli smo bili, pili smo in peli. Kaj je tudi prijetnejšega, kakor vesela družba, v kateri so si vsi odkriti prijatelji, kjer drug družega ne časte, družba, kjer se prepevajo naše prelepe narodne pesmi, in kjer se žeja preganja s pristnim našim dolencem. Toda vino, ki ga nam je prinesel gostilničar na mizo, ni bilo dobro. Bilo je že pri koncu, in, kakor pravijo vinogradniki, cikalo je. Zato smo prvi liter odložili in zahtevali družega, boljšega. Prinesel ga je. To je pa tako dišalo po posodi, da ga še en kozarec nobeden ni mogel spiti. Zahtevali smo tretjega. Prinesel ga je, toda bilo je tako vodeno, da je bilo očitno, da grozdja nikdar ni videlo. Pred nami so stali na mizi trije skoro polni litri, pa nobeden ni hotel piti. Gostilničar si je mislil: ti so žejni, bodo gotovo vse popili, mi smo se pa smejali in jezili.

Pri sosednji mizi je sedel mlad, krepak mladenič. Iz temnega, zarujavelega obraza je gledalo dvoje črnih oči melanholično, skoro bi dejal, jezno. Pred njim je stala majhna posodica žganja, a kakor je bilo videti, se mu ni ljubilo piti. Opazoval je molčeče nas; ko pa je videl, da stoje pred nami polne posode, pa se nobenemu piti ne polju-

bi, tedaj je na glas vzdihnil: "Ah!" da smo ga vsi začudeno pogledali, ter si z rokami zakril svoj obraz. Mislil si je pač, koliko imajo ti ljudje pijače, pa jo zametujejo, kako bi je pa jaz rad, pa je nimam! Spoznali smo njegove misli ter mu dali jesti in piti. Vprašali smo ga, kdo in odkod da je. On pa je dejal počasi in nekako otožno: "Jaz sem človek, ki je — brez doma. Človek sem, ki išče sreče povsodi, pa je ne najde nikjer, človek, kateremu je usojeno, da mora trpeti!"

Njegove oči so se iskrile, kot da bi hotele svetu naznaniti, da so prelele že mnogo solza jeze, žalosti in trpljenja — mi pa smo spoznali, da se pod to revno, raztrgano obleko skriva inteligenčen človek, ki nosi v sebi plemenito dušo. In pripovedoval je dalje: "Moje ime je Fran Z. Rojen sem v N. na Dolenjskem, s svojimi starši sem pa živel skoro vedno v Gradcu na Štajerskem. Moj oče je bil stotnik, Nmec po rodu, moja mati pa rojena Slovenka. Imel sem samo še enega brata, Adolfa po imenu, ki je bil dve leti starejši od mene. Midva z bratom sva imela izvrstno odgojo. Kakor je bil oče vojak, zato je tudi hotel svoja sinova vzrediti za vojaka. Mene je sicer bolj veselilo vseučilišče, toda ker je oče hotel drugače, sem se uklonil njegovi želji. Naša rodbina je bila ugledna in od vseh spoštovana. Ni je bilo veselice, ni ga bilo koncerta, da bi naše rodbine ne bilo zraven. Moj oče je bil fin častnik, ki je bil ljubljen od svojih vojakov, moja mati pa krasna ženska, ki je vzbujala pozornost s svojo lepoto in s svojimi krasnimi oblekami. Koliko je izdala za obleke, ki so bile vedno najnovejšega kroja, tega ne vem; to pa vem, da veliko, ker se je oče večkrat prepiral in jezil radi tega. Pa ker je oče veliko zaslužil, nam ni ničesar primanjkovalo; vsaj tako sva z bratom slutila. — Imeli smo tudi v Gradcu bogatega strica, visokega dostojanstvenika, ki je vselej pomagal očetu, če je pri njem podpore prosil. Prijetno je

torej bilo naše življenje; v mladosti svoji nisem pogrešal ničesar. Z bratom sva obiskovala gimnazijo, potem sva pa oblekla vojaško suknjo. Moj brat je bil že nadporočnik na Dunaju, jaz pa sem obiskaval višjo vojaško šolo v Dunajskem Novem mestu, ko se je nekaj izvanrednega pripetilo.

Navado sva imela, da sva šla z bratom samo dvakrat na leto domov: kadar je bil god očetov in materin. Takrat sva vzela dopust, da smo svoje družinske praznike skupno obhajali. Vedno sva se že veselila teh dni, ko smo bili zopet vsi skupaj, kot nekdanj v mladih letih. Kaj se je drugače doma godilo, za to se nisva brigala; saj sva imela dosti posla vsak s svojimi dolžnostmi.

Bilo je pred petimi leti ravno na praznik sv. Jožefa, ko smo obhajali godovni dan matere. Kakor vsako leto, povabljenih je bilo tudi takrat mnogo oficirjev in druge mestne gospode k domači, hišni veselici. Tega večera ne bom nikdar pozabil v svojem življenju. Oče se je potrudil, da je okrasil domačo dvorano kolikor mogoče sijajno, in mati, da je svojim gostom fino postregla. Tedaj pa, ko je veselje doseglo svoj vrhunec, tedaj, ko so se nekatere rodbine že hotele posloviti, tedaj — stopita v dvorano dva detektiva ter aretirata v imenu postave — mojega očeta — —

Kaka zmeda je nastala tedaj, to se ne da povedati. Jaz sem pograbil svojo obleko, nisem vprašal, zakaj in kako, le hitel sem proč, proč — —

Prišel sem zopet nazaj z vlakom v Dunajsko Novo mesto ves spremenjen in preplašen. Koj drugi dan dobim pismo iz Gradca, da je moj oče postal defraudant, ker je svojega brata za več tisoč pri vrednostnih papirjih ogoljufal — —

Postal je žrtva razkošne svoje žene —

Uničuječe je vplivala ta vest name. Vsedel sem se ter hotel napisati pismo svojemu bratu. Pa še predno sem pismo do-

končal, prinesel mi je pismonoša brzjav, da se je moj brat Adolf sam usmrtil —

Nem sem zrl predse, misleč, da sanjam. In vendar je bilo res! Čast domače hiše je bila omadeževana, to se ni strinjalo z vojaškim stanom. Nisem odobral njegovega koraka, a opravičeval sem ga.

In mati? — Neko čustvo se je porodilo v mojem srcu, kateremu ne vem imena. Klel bi jo, toda, kedar sem hotel to storiti, sem se spomnil, da je ona vendarle — moja mati! In zaradi te besede sem ji vse odpustil, odpustil tudi to, da je precej potem pobegnila z nekim mladim ogrskim grofom — —

In jaz? Bil sem sam na svetu. Prijatelji so me tolažili, jaz pa sem vedel, kaj me čaka. Zavod bom moral zapustiti, — to mi je bilo vedno pred očmi. In tega trenutka nisem hotel čakati. Noč me je vzela, — postal sem begun. Bežal sem, in čim dalje sem bežal, vedno sem si še želel le naprej, naprej; bežal sem kakor otrok, katerega preganja krvoločna žival. Vedel sem, da ni na svetu kraja, kjer bi mogel najti miru, a umreti nisem hotel, ker sem imel to zavest, da si svoje nesreče nisem sam kriv. Zemlja mi je bila popreje cvetoči raj, naenkrat se mi je spremenila v kraj brezmejnega trpljenja. In šel sem naprej med tuje ljudi, ki niso poznali ne mene, ne moje nesreče. Prišel sem na Nemško, na Westfalsko. Tam so me vsprejeli za priprostega rudarja. Zatajil sem svoje ime, svojo domovino, svojo izobrazbo, samo zato, da bi tem lažje zakril svojo besedo. Za nobenega človeka se nisem brigal, drugi ne zame, bil sem tih in zamišljen, le knjige sem ljubil. Bil sem srečen, da od doma nisem ničesar slišal; kje sta moj oče in moja mati, — še danes ne vem. Toda Bog mi je poslal še en udarec, in ta bo usoden za moje celo življenje. —

Ko smo letošnjo spomlad kopali rudo v nekem novem rovu, hotela je nesreča, da se je rov podsul, in pokopalo je osem delavcev;

trije so bili takoj mrtvi, mene in druge so pa na pol žive izvlekli. Ležal sem dolge tri mese, predno sem vsaj zamogel hoditi. Tedaj sem spoznal, da mi res ni prisojeno mirno in srečno življenje, želel sem si domov, da bi vsaj doma — umrl. Za delo sem bil nesposoben, ker je moja levica nerabljiva. Zbral sem zadnje prihranjene krajcarje ter se napotil domov, da prejmem domovinsko pravico, da zadostim kazni in potem morda, ako mi Bog življenje da, dobim službo v kaki pisarni. Do Trbiža sem prišel z vlakom, potem pa sem moral izstopiti, ker mi je denarja zmanjkalo. Šel sem peš od hiše do hiše, proseč kruha. Kolikokrat sem bil lačen po dva dni, kolikokrat sem moral jesti zadnje ostanke umazanih otrok, — ja, v nekem

mestu sem pri gosposki rodbini prosil kosila — pes pred durmi je imel polno skledo mesa, meni pa niso privoščili koščka kruha. Prosil sem že v neki pisarni, naj me sprejmejo kot navadnega diurnista, pa so mi rekli, da tako raztrganega človeka ne marajo. Kolikrat sem že vprašal: Čemu sem vendar na svetu?! Ali bi ne mogel konca narediti svojemu trpljenju tako kot moj brat Adolf. Pa zdi se mi, da ni možko, temu se braniti, kar nam je odločeno.” — —

Umolknil je in umolknili smo mi. Poslušali smo ga in imeli sočutje ž njim. Dali smo mu še jedi, pijače in smodk. On je bil vesel, mi pa smo imeli zavest, da smo storili dobro delo. In mi smo peli naprej, — on pa je šel po svetu.

SV. KATARINA – VDOVA, ZGLED ZAKONSKEGA MUČENIŠTVA

ga pridobila, a vse je zastonj. Ali je čudno, da se je po tolikih izkušnjah polastila njene srca neizmerna otožnost in bridkost, tako, da je omedlevala od žalosti in od nje bolj in bolj hirala. Celih pet let se je ogibala vsake družbe, toda miru nobenega ni našla. Po tej dolgi preizkušnji, se je pa popolnoma predala pregovarjanju nekaterih sosed in z njimi začela hoditi na zabave in kratkočasne prireditve. To jo je trenutno raztresilo, toda kmalu vrglo v še večji prepad dušne zapuščenosti. Majhni njeni prestopki so zrasli v njenih očeh v velike pregrehe. Čedalje bolj je čutila svojo revno, sama sebi se je zdela kot največja sirota, ki jo je zapustil Bog in jo ne mara svet.

V tem ji je prišla na pomoč njena sestra v samostanu. K njej se je obrnila za svet v svoji veliki težavi. Dobila je nasvet: “Obrni se na svojega spovednika, pomagal ti bo.” Res je pomagalo; vsaj dušne zapuščenosti je bila rešena, čeprav je telesno trpljenje ostalo še dolgo, dolgo . . . Toda s tem, ko si je dušo olajšala, je lažje prenašala druge

ROJENA je bila ta naša sv. Katarina v Genovi. Njeni premožni starši so jo vzgajali skrbno. Starejša sestra je šla v samostan. Tudi Katarina se je pripravljala za ta poklic, toda vsa njena pobožnost, vse njeno bogoljubno življenje ni pomagalo, niso jo hoteli sprejeti. Od takrat ji je šlo vse v življenje le — narobe. Ni bila sedemnajst, pa se je zgolj na željo staršev poročila. Pričakovala je sončnih dni, češ, Bog jo bo nagradil z blagoslovom. Zgodilo se je obratno. Mož je bil brezbožen lahkoživec, udan pijači, igranju in razuzdanostim. Imel jo je kakor sužnjo, nikdar ji ni dovolil stopiti iz hiše, zaničeval jo je, njo in njeno pobožnost, s surovostjo je plačeval njeno krotkost in prijaznost. Katarina ga roti in moli zanj in nad vse lepo mu streže, da bi si

KAKO SE GA BOJE!

P. Benigen

težave in zvedela je v premišljevanju spovednikovih besed, da Bog trpljenje pripušča, da človek spozna bližino božjo in Bog lažje kaže svoje usmiljenje. Bog bi ne mogel biti tako dober in milostljiv, če bi mi ne biti tako silovito ubožni in usmiljenja potrebni.

Odslej se je vadila kar naprej v mnogoterih delih krščanske ljubezni, poleg telesnih dobrih del je najbolj skrbela za zveličanje duš. Užiti je smela tudi tolažbo, da se ji je mož spreobrnil in spokorno umrl. Zatem je dobila službo bolničarke. Služba večnega poniževanja. Deset let je vztrajala v njej. Bog jo je kar naprej obiskal s križi vseh mogočih bolezni in preizkušenj. Noben zdravnik jih ni mogel polajšati, pa tudi pero njenega trpljenja ni opisati moglo. Udanost in potrpežljivost sta bili njeno edino zdravilo. Umrla je z izdihom na ustnih (l. 1510): "V tvoje roke izročim svojo dušo."

* * *

Lep zgled, kako se ravnati v križih in mučeništvu, ki ga nosi seboj zakonsko življenje. Nikar ne misli, da Bog trpljenje hoče. Pripusti ga pa . . .

Trpljenje je lahko telesno in je lahko dušno. Obojno je hudo. Največkrat sta združena.

Dušno trpljenje se izraža v obupavanju in zdvajanju nad samim seboj, v osamelosti in mukapolni zapuščenosti. Pozabljamo, da je spovednik lahko v veliko pomoč v takih slučajih. Toda treba se je spovedniku razodeti. Spovednik je lahko samo sodnik, ki v božjem imenu odvezo daje, je pa tudi lahko zdravnik, ki daje obvezo tvojim dušnim ranam. Tudi za tega spovednika je prvi pogoj: zaupanje spovedančevo; drugi: poslušnost njegova.

Telesno trpljenje je tudi huda preizkušnja. Poslana v utrjenje ljubezni, ali pa za pokoro. Potrpežljivost je božje mazilo. Nevolja ne bo pomagala. V premagovanju se pokaže plemenito srce.

MNOGI v Ameriki se boje papeža. V strahu so, češ, ako bi si podjarmil našo deželo in ji zavladal. Strah pred njim imajo in ga širijo po Ameriki komunisti, svobodomiselci in brezverske družbe. Ti vsi so proti vsaki veri, ne samo proti katoliški.

Ako slišite ljudi govoriti, da preti nevarnost naši deželi od Rima, lahko takoj veste, kdo so. Oni so imenovani brezverci ali so pa žrtve njihove propagande. Take žrtve pa postanejo najprej tisti, ki so bili vzgojeni v sovraštvu proti katoliški Cerkvi.

Vsak katoličan in vsak pameten človek ve, da papež nima nikakega namena prisvojiti si tuje dežele niti ne Italije, ki je njegova rojstna dežela. Kakor je rekel Kristus Pilatu: "Moje kraljestvo ni od tega sveta", tako govori tudi njegov namestnik na zemlji, rimski papež. On skrbi in dela za širjenje svete vere na zemlji. On je vesel, ako so tudi svetni vladarji njej naklonjeni in jo pospešujejo med svojimi podaniki.

Vsem je znano, da je pokojni papež Pij XI. dosegel spravo med italijansko vlado in sveto stolico. In koliko sveta je tedaj zahteval zase? Najmanjši del, samo toliko, da bo on neodvisen v svoji državi. S tem je jasno pokazal vsemu svetu, da se papež ne briga za dežele in za svetno vladarstvo.

Pa recimo — kar je seveda izključeno — papež bi si želel in iskal oblast v kaki deželi, naj bo tudi v Ameriki, česar se tako zelo boje. Ali misliš, da bi bilo to Ameriki ali kaki drugi deželi res v škodo in ne v korist? Gotovo bi on boljše skrbel za pravice ljudi kot sedanji diktatorji: Stalin in Hitler in Mussolini. Skrbel bi za blagostanje ljudi in delal za socialno pravičnost in tako zboljšal zla, ki tarejo zdaj ljudi posebno v gmotnem oziru.

Pod njegovo vlado bi ne bilo razrednega sovraštva in boja. On bi se gotovo ne bal kakor se zdaj boje oblastniki, da bi se ne pričelo razoroževanje in pričelo delati za pošten skupen mir med narodi. Pod njegovo vlado bi ne bilo toliko izgubljenih domačij in javne propalosti kot jo je zdaj med narodi.

Noben katoličan seveda ne misli, da bi pa-

pež hotel zavladati Ameriki ali kaki drugi državi — sam papež bi se uprl taki sanjariji — toda prepričan si lahko, da človeška družba ne bo imela nikake škode ali nevarnosti, ako papež vpliva na svetne oblastnike naj vladajo svoje podanike po krščanskih načelih ljubezni in pravičnosti.

PISMO APOSTOLA JAKOBA

PROTI PRISTRANOSTI

BRATJE moji, brez osebnih pristranosti imejte vero veličastnega Gospoda našega Jezusa Kristusa. Ako namreč stopi v vaš zbor mož z zlatim prstanom in v sijajni obleki, vstopi pa tudi ubožec v umazani obleki, pa se ozrete proti onemu, ki nosi sijajno obleko, in rečete: "Ti lepo tukaj sedi," ubožcu pa rečete: "Ti se vstopi tamkaj-le, ali, sedi k mojemu podnožju": ali niste delali razlike med seboj in sodili po napačnih mislih? (2, 1 - 4.)

Pristranost nasprotuje ljubezni do bližnjega. Tisti, ki bolj ustreza sebičnosti pristranskega človeka, mu je ljubši, ker se nadeja od njega več koristi. Vera Jezusa Kristusa ne trpi pristranosti, kakor je tudi sam v življenju ni trpel, kot so priznali celo njegovi nasprotniki (Mt 22, 16). Zato ne more biti pravi kristjan, ki drugače ravna, kakor pa je ravnal on. Jezus Kristus je Gospod slave in tisti je več časti vreden, ki je Kristusu bližji; bogastvo ali naravni darovi tu ne pridejo v poštev. Oni, ki vstopi med vas, ko ste zbrani pri pobožnosti, naj tudi nosi prstan in blestečo obleko, znamenje, da je premožen, vedite, da zato ni prav nič več vreden kakor revež, ki ima preprosto obleko. V Jezusu Kristusu ni ne bogatina ne reveža ne gospoda ne sužnja, vsi so enaki. Kdor drugače presoja ljudi, sodi napak in po zmotnih posvetnih načelih.

Slišite, ljubi moji bratje! Ali ni Bog za svet ubožnih izbral, da so bogati v veri in so dediči kraljestva, ki ga je obljubil tistim, ki ga ljubijo? Vi pa ste ubožca osramotili. Ali vas ne zatirajo bogatini in vas ne vlačijo oni pred sodišča? Ali

ne sramote prav ti lepega imena, ki se je klicalo na vas? (2, 5 - 7.)

Bog se je ozrl na zatirane in na revne in te je obogatil. Ko so sprejeli vero v Jezusa Kristusa, jih je postavil za dediče nebeškega kraljestva. Ubogi so bili prvi poklicani k evangeliju; tudi Jezus je postal ubog in je blagroval uboge. V prvih časih, kot še danes, so med verniki bili ubogi v veliki večini, saj se jim je obetala boljša bodočnost. Bogati kristjani pa ravnajo prav nasprotno kot Gospod, in sramotijo reveža, ko ga zapostavljajo. Celó tako daleč gredo, da jih stiskajo in vlačijo pred sodišča. Pa vendar je bilo isto prelepo Jezusovo ime pri krstu nanje klicano. Pogani vidijo tako počenjanje med kristjani ter se norčujejo iz njih in iz Kristusa. Bogati kristjani so torej krivi, da je Kristus onečaščen.

Zares, če spolnujete kraljevsko postavo, kakor je pisano: "Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe", delate prav. Če pa gledate na zunanjo veljavo, grešite, in postava priča zoper vas, da ste nje kršitelji. Kdor namreč spolni vso postavo, pa prekrši eno, se je pregrešil zoper vse. Zakaj kateri je rekel: "Ne prešuštvuj", je tudi rekel: "Ne ubijaj". Če torej ne prešuštvuješ, ubijaš pa, si kršitelj postave. Tako govorite in tako delajte, kakor je treba takim, ki bodo sojeni po postavi svobode. Zakaj brez usmiljenja bo sojen, kdor ne skazuje usmiljenja; usmiljenje pa slavi zmago nad sodbo. (2, 8 - 13.)

Ni napak, da kdo spoštuje bogate, napak je le, da jih ubogim predpostavlja, s tem namreč krši vrhovno postavo, ki je ljubezen do bližnjega. Če kdo spoštuje bogatina zato, ker je bogat, potem zaničuje reveža zato, ker je revež. S tem pa krši ljubezen do bližnjega. Kdor pa krši le eno postavo, žali postavodajalca in zato postavi kot celoti ne priznava veljave in se obsodi na pogubljenje. Vsa dejanja morajo torej kristjani vršiti v zavesti, da bodo odgovarjali zanje. Kdor je usmiljen in ima ljubezen, se mu ni bati sodbe, kajti usmiljeni bodo usmiljenje dosegli (Mt 5, 7) in ne bodo sojeni; gorje pa tistim, ki nimajo ne ljubezni ne usmiljenja do bližnjega!

POTREBNOST DOBRIH DEL

Kaj pomaga, bratje moji, če kdo pravi, da ima vero, del pa nima? Ali ga more vera rešiti?

Ako sta brat ali sestra brez obleke in nimata vsakdanjega živeža, pa jima kdo izmed vas reče: "Pojdita v miru, pogrejeta se in se nasitita" — pa jima ne daste, kar je potrebno za telo, kaj to pomaga? Tako je tudi z vero, če nima del; sama zase je mrtva. (2, 14 - 17.)

Vsaka vera ne vodi k zveličanju, ampak samo tista, ki je združena z dobrimi deli, ta pa izvira iz ljubezni. Tudi Jezus Kristus tako trdi, ko pravi, da bo po delih sodil, ne po veri (Mt 25, 34). — Lutru je bil Jakobov list kaj nevšeč, saj podira eno izmed temeljnih načel protestantskega nauka, zato ga je zavrzel.

Apostol s primerom nazorno pokaže, da vera ne obstoji v besedah ali pomilovanju, ampak da mora biti dejavna, sicer je že v korenini zanič, kakor drevo, ki je suho, ne samo ne prinaša sadov, ampak je samo v sebi mrtvo.

Pa poreče kdo: Ti imaš vero in jaz imam dela. Pokaži mi svojo vero brez del in jaz ti iz svojih del pokažem vero. Ti veruješ, da je en Bog? Prav delaš; tudi hudi duhovni verujejo, pa trepečejo. (2, 18 - 19.)

Vera je nekaj notranjega in duhovnega, zato se ne more očitovati drugače kot po delih. Vera torej, ki je brez del, ne samo da je mrtva, ampak se niti pokazati ne more, da sploh je. Verovati, da je en Bog, je dobra stvar, saj je temeljni nauk krščanstva, toda to samo še ne zadostuje. Saj tudi hudobni duhovi verujejo in so verovali in videli pred padcem, pa vendar trepetajo v pogubljenju pred božjo pravico. Njih vera je in je bila mrtva, zato so pa pogubljeni.

Ali hočeš, ničemurni človek, spoznati, da je vera brez del prazna? Ali ni bil naš oče Abraham opravičen iz del, ker je položil svojega sina Izaka na oltar? Vidiš, da je vera sodelovala z njegovimi deli in da se je vera po delih dopolnila. Spolnilo se je pismo, ki pravi: "Abraham je Bogu verjel, in se mu je štelo v pravičnost" in je bil imenovan "prijatelj božji". Vidite, da se človek opravičuje iz del in ne samo iz vere. Ali ni bila prav tako iz del opravičena tudi hotnica Rahaba, ker je sprejela poslanca ter jih po drugem potu odpravila? Kakor je namreč telo brez duše mrtvo, tako je tudi vera brez del mrtva. (2, 20 - 26.)

Sv. Jakob s svetim pismom dokazuje verniku brez del, da je njegova vera zato mrtva, ker ne kaže nobenega dejavnega življenja. Najbolj

se je pokazala živa vera očeta (Judov) v njegovih požrtvovalnih ljubeznih do Boga, ko je na njegov ukaz bil pripravljen žrtvovati celo svojega edinega sina Izaka, ki mu je bil vse na svetu in edino upanje. Brez dobrih del bi se tudi Abraham ne bil zveličal. Popolna pa je bila njegova vera, ker je bila z deli združena in torej živa. Prav v tem pa se je izpolnilo sv. pismo (1 Mojz 15, 6), ki pravi, da je Abraham veroval Gospodu in svojo vero z dejanji dokazal. Zato se je imenoval 'prijatelj božji'. Tako ga sv. pismo imenuje na več krajih, mohamedanci pa še danes.

Abraham je vzor vsem verujočim v tem, da je imel vero združeno z deli, pa tudi v tem, da kakor on ni bil opravičen po mrtvi veri, tako ne bodo niti drugi. Ko so se Jozuetovi izvidniki pritihotapili v Jeriho, jih je Rahaba sprejela, skrila in jim potem omogočila beg, ker je slišala, kakšne čudeže je delal Bog Izraela, verovala je vanj, toda s to vero je združila tudi dobra dela, zato je bila opravičena.

Kot za zaključek, sv. Jakob s krepkim zgledom še enkrat poudari, da je vera brez del mrtva, kakor je mrtvo telo brez duše.

ŠOLSKE SESTRE

PROVINCIJE KRISTUSA KRALJA

na Asiškem Gričku v Lemontu, Ill.

vabijo slovenske in ameriške mladenke, da vstopijo v njihovo kongregacijo, če bi čutile v duši poklic za redovni stan.

Ta kongregacija sester se posveča naši mladini v šoli, najlepši poklic, kogar Bog poziva vanj.

Za podatke o sprejemu v kongregacijo pišite na Rev. Sister Provincial, Mount Assisi, Lemont, Ill.

Poslala vam bo takoj pojasnilo, kaj storiti in katere pogoje moraš spolniti, če hočeš biti sprejeta v sesterski red.

NOVEGA KAJ PRI MARIJI POMAGAJ?

Združena društva zapadne Pennsylvanije, ki so priredila v Pittsburghu proslavo Jednotine obletnice, so poslala lep dar 297 dolarjev za novo semenišče v Lemontu. Najlepša hvala odbornikom, vsem društvom in duhovnikom, ki so k temu pripomogli. Imena slede v prihodnji številki.

*

Pomlad nam je pregrela ude, z vso paro smo se vsi, kar nas je delavskih moči, vrgli na očiščenje farme. Delavskih rok je vseh skupaj dvajset, iz Jolieta so nam poslali štiri roke, s temi upamo opraviti vsaj nekaj dela pred slovesnim dnevom blagoslovitve.

Mr. Fraus si je odpeljal bajto, kjer je naš list imel svoj urad in delavnico. Stanoval bo v njej z vso svojo družino, tudi nekaj drugih bajt bo treba spraviti s pota, da ne bo kdo romarjev mogel spet reči: Lemont je lep, da bi le ne bilo toliko ciganskih bajt nastlanih vsepovsod . . .

*

Obiskovavcev smo že tudi imeli. Pomladno sonce je privabilo sosede in prijatelje, da so prišli pogledat novo stavbo. Zahvaljujemo se vsem za obisk. Rojakom zlasti novi altarji zelo ugajajo. Ob tej priliki spominjamo naše prijatelje na mesec majnik in jih vabimo, da pridejo k nam na šmarniško pobožnost vsako nedeljo v maju, ob dveh popoldan.

*

Kramljanje in pisma so zadnje tri mesece izostala, ker v listu ni bilo prostora. Prihodnji mesec bodo vsa priobčena. Naj nam dopisniki to blagohotno oprostite.

Marija je dobila nov altar, stroški za altar so precejšnji. Zopet se obračamo na vas, dragi Slovenci, da nam pomagate te stroške plačati. Lep način poravnave teh stroškov bi bil ta, da pošljete majhen dar za lučko pred podobo Marije, ki bo gorela v dneh meseca majnika. Prav lepo prosimo. Poslužite se lističa, ki je dodan temu članku, izrežite ga in pošljite na Upravo Ave Marije. Pod posebno kolono bomo objavili prihodnji mesec imena darovavcev.

Odreži in pošlji na Upravo Ave Maria, Lemont, Illinois.

Podpisani želim da prižgete . . . . . lučk
pred Marijino podobo v mesecu maju.

Priložen je dar v znesku \$ . . . . .

Ime dobrotnika . . . . .

Naslov . . . . .

Mesto in država . . . . .

Zastopnica, neutrudljiva poverjenica naša, Mrs. Robar, v Bethlehemu, Penna. je hudo obolela in se priporoča vsem čitateljem lista v duhovni spomin molitve. Želimo ji skorajšnega okrevanja.

*
Našim prijateljem po Pennsylvaniji bo di sporočeno, da se bo prihodnje dni mudil po državi naš upravnik lista, Brat Akurzij Somrak. Priporočamo ga naklonjenosti rojakov.

*
Še celo iz daljnega New Yorka se oglašajo že sedaj z obljubo, da pridejo na blagoslovitev julija meseca. Za cel bus imajo že priglašeni romarjev. Živijo New York!

*
Zahvaliti se moramo posebej sledečim dobrotnikom: Jos. Osterman je daroval 5 dolarjev, Mrs. Bogolin 5 dolarjev, B. Spenko 5 dolarjev za okraševanje krog grote; tako je tudi daroval Josep oblak 12 dolarjev, Mrs. Julia Tomazetich 10 dolarjev, Frances Marolt, Milwaukee, 10 dolarjev. Vsem najlepša hvala in Bog povrni.

*
Na tem mestu bodi tudi izrečena zahvala čč. sestram, ki so nam prepustile kos svojega zemljišča, ki se drži naše grote, da bomo lažje groto zaljšali in krasili.

NOVE NAROČNIKE SO DOBILI:

MR. HROVAT, Bridgeport, Conn., dobil: Joseph Bojnee, Valentin Cump, Fran šešako, Mary Zlatar, Mike Sepot.

REV PIUS PETRIČ, New York, Clendale in Ridgewood: Lizika Gunde, Mary Sebenick, Minka Seršen, Pavlina Rojanc, Mrs. A. Guardia, Uršula Erhatic, Fany Grašek, Mr. Mrs. H. P. Mertel, Mrs. Mike Kovach.

MR. SCHNEIDER, Ridgewood, N. Y., dobil: Mary Kosmach, Mary Rode, Frances Pureber.

JOE PAVLIN, New York City, dobil: Dominik Jeran, Frances Svet, Peter Bukovec, Mary Kuhar.

VERONIKA RUPPE, Ridgewood, N. Y., dobila Mrs. Frank Zajc.

MRS. H. MALLEY, Cleveland, O., dobila Julio Tom-sich.

AMALIA VERANTH, Ely, Minn., dobila Mrs. Rose Deyak.

REV. AL. MADIC O.F.M., So. Chicago, Ill. dobil Miss Lucinka Trskan.

P. KONSTANTIN, Jugoslavija, Evropa, dobil 4.

DAROVI:

ZA LIST AVE MARIA in MARIJA POMAGAJ—
Po \$8.50: Mrs. I. Gregorka. — Po \$2.50: M. Janeigar.
— Po \$2: F. Peterka. — Po \$1: M. Bluth, F. Hren, J. Cebošed, Mrs. M. Makovec, F. Peterka. — Po 50c: M. Sivic, Mrs. M. Penko, A. Viskovich.

ZA BOŽJI GROB — Po \$1: M. Bluth.

ZA SV. JOŽEFA — Po \$1: J. Kastelic.

ZA KRUH SV. ANTONA — Po \$5: Mrs. K. Ferk.

ZA LUČKE PRI MARIJI POMAGAJ in SV. TERE-ZIJI — Po \$1: N. N., I. Režek, M. Hribernik. — Po 50c: Mrs. A. Skender, M. Buchar, A. Antolic, M. Habjan, M. Koren. — Po 25c: J. Kastelic.

APOSTOLAT SV. FRANČISKA — Po \$10: F. Novak, Miss A. Gaspar, Miss G. Gaspar. — Po \$9: J. Petrovich.

SVETE MAŠE — Po \$10: L. M. — Po \$5: Mrs. K. Gerbec, Miss K. Kepec. — Po \$4: N. N. — Po \$3: M. Selak. — Po \$2: F. Zivetz, Mrs. J. Kuhel, M. Koren, M. Habjan, I. Režek. — Po \$1: M. Šavic, M. Slak, J. Kastelic, F. Russ, F. Hren, M. Jarnevich, M. A. Hribar, Mrs. A. Skendar, A. Fink, Mrs. M. Hochevar, E. Ulic.

ZAHVALE

Zahvaljujejo se Bogu, Mariji, Mariji Pomagaj, sv. Jožefu za pridobljene milosti, sledeči:

G. Novak, Calumet, Mich.; F. Hren, Ottawa, Ill.

V FOND ZA ZIDANJE DAROVALI:

PENNSYLVANIA—

Cairnbrook—Po \$5: Mary Levar.

Bethlehem—Po \$5: Jerry Koprivšek.

Pittsburgh—Po \$: Mr. J. Mravintz.

Vsak dan in na vsak način prihranite
denar, če kupujete pri

TRIKRYL'S DEPT. STORE

2110-14 Cermak Road, Chicago, Ill.

Dobra trgovina v prijazni okolici.

Shranite naše "STAMPTS". Z njimi si prihranite
denar pri vsakem nakupu.

KOČA STRICA TOMA

Amerikanska povest.
POSLOVENIL FR. MALAVAŠIČ.

(Dalje)

GOVORILA je golo resnico. Predno so se Tomove rane zacelile, moral je po Legretovem povelju opravljati vsa težka dela, in trdosrčnež ga je mučil, kar se je dalo. To je bilo Tomu hujše, kakor najostrejša tepenje. Ko je prenašal tepenje pričakujoč še hujših muk, krepilo ga je upanje, da bo kmalo umrl. Urne, bridke smrti se ni bal, ker je takoj po njej videl veselo večnost in družega si nič želel ni. Ni se nadejal počasnega trpinčenja in to vsakdanje hujskanje je bilo zanj najtežja skušnja. Vse se mu je videlo temotno, nobeden žarek tolažbe ni posvetil v revno njegovo srce. Če je hotel moliti, ni mogel; če je bral sveto pismo, ni ga oživilo; bil je duševno ves zapuščen.

Enega večera je sedel neizrečeno žalosten in potrč v svoji samotni koči. Po dolgem premišljevanju in po tolažbi hrepeneč je vzel sveto pismo ter poiskal najlepše branje, ki mu je sicer dajalo toliko moči in kreposti. Toda naj ga je še prebral tolikrat, vendar ni našel željene tolažbe in žalosten je položil bukve na stran. Zdramilo ga je hudobno krohotanje — pred njim je stal Legre.

“No, stari fant”, dejal je zaničljivo, “vidi se mi, da te tvoje krščanstvo zapušča! Dobro sem vedel, da se bo tako zgodilo in da bom jaz vendar le dosegel svoj namen!”

To neusmiljeno zasramovanje je Toma bolje bolelo, kakor glad in žeja, kakor mraz in tepenje. Obmolčal je.

“Bil si bedak,” povzel je Legre, “hotel sem ti le dobro, ko sem te kupil. Bilo bi ti lahko dosti bolje, nego je Sambu in Kvimbu. Namesto, da bi bil trpel in trpel, hodil bi lahka svobodno okrog in bi zapovedoval ostalim zamorcem. Spametuj se torej, zdaj še je čas. Vzemi te neumne bukve in vrzi je v ogenj pa pristopi k moji veri, ki bo ti dajala več dobička, kakor tvoja hinavščina.”

Tom je imel v svojem sedanjem stanu silno veliko in tožko skušnjo. Pa vendar je ostal

stanoviten rekoč, da vere svoje z nobeno drugo ne zameni.

“Saj vidiš, da ti Bog ne pomaga, sicer bi ne bil pripustil, da sem te kupil,” rekel je skušnjavec. “Tvoja vera je zgolj laž in goljufija. To dobro vem. Storil bi bolje, kakor sem ti že velel, če bi se poprijel mene; ker jaz sem mož, ki kaj velja in premore!”

“Gospod, tega ne smem in ne morem; jaz ostanem zvest sveti veri svoji,” odgovoril je Tom. “Naj mi Bog pomaga ali ne, vendar se mu ne izneverim; v njega bom veroval čez svojo moč.”

“Tem večji bedak si!” razhudil se je Legre. “Za mojo voljo ostani v neumnosti svoji; pa videl boš, da bom vendar vklonil tvojo trmo!” To izgovorivši je Legre odšel.

Ko je tako skušnjo premagal, čutil je zopet novo življenje: njegova duša je bila okrepečana in ves strah je izginil iz njegovega srca. Vera mu je povrnila vso krepost in dušno moč. Trdno in nepremakljivo je bilo njegovo zaupanje v Boga, in sladek nebeški mir se je vselil v siromakovo srce. Tudi berila iz svetega pisma so zopet pokazala krepilno svojo moč. Obljuba: “Bodi zvest do smrti in prejel boš krono življenja,” ga je posebno navduševala in ker mu je proti volji ostala pred očmi, oklenil se je tega izreka s vso močjo. Ves oveseljen in Bogu vdan je pel z ginjenim srcem pesmico, s katero je v vsaki sili svoje srce povzdignil k Stvarniku svojemu.

Pripravljen je bil na vsako trpljenje.

Od tega časa je bil Tom ves izpremenjen in vedno vesel. Vsakdanje križe in težave je zdaj lahko prenašal. Njegov gospod ni mogel umeti, kako se je tako naglo izpremenil in vprašal je enkrat Samba, kaj on o tem misli. Sambo je menil, da namerava Tom skrivaj pobegniti, in Legre se je tega že veselil, ker se mu je dozdevalo, da Tomu res kaj takega roji po glavi. Bil je namreč prepričan, da bo vbežnika zopet vjel in da bo potem imel najlepšo priložnost mučiti ga po svoji dobri volji. Med tem pa se je večkrat trudil, da bi Toma odvrnil od nje-

gove vere. Česar besede niso premogle, bodo pa šibe in palice storile. Tako je surovež mislil in tako je tudi delal.

Pozno enega večera, ko je že vse spalo, sedel je Tom v tihem premišljevanju v sobici svoji, kar je v luninem svitu zagledal žensko, ki se je previdno približavala. Stopil je iz koče in spoznal Kasijo, ki ga je čudno pogledala in mu velela, da jo spremi.

"Pojdite, oče Tom," rekla je, "hodite z mano; moram Vam povedati nekaj prav važnega."

"Kaj takega, Kasija?" začudil se je Tom.

"Ne hrepenite li po svobodi svoji, Tom?"

"Dosegel jo bom, kadar bo volja božja."

"Se ve da, pa še to noč jo lahko dosežete; za to me spremite," velela mu je Kasija zopet.

Tom se je obotavljal.

"Idite vendar!" rekla mu je tiho. "Gospodar trdno spi. Dovolj opiija sem mu nalila v žganje, in če bi ga imela več, bi Vas ne potrebovala. Zdaj se pa ne obotavljajte več; zadnja vrata niso zaklenjena, ondi leži pripravljena sekira. Vrata njegove spalnice so odprta; pot bom Vam pa pokazala jaz. Opravila bi vse to sama, ko bi le bila dovolj močna. Pomagajte mi torej!"

"Nikakor, za nobeno ceno ne!" branil se je Tom ter jo z vso silo držal, ko ga je hotela s seboj vleči.

"Premislite vsaj položaj ubogih zamorcev," opominjala je Kasija. "Vse lahko osvobodiva, da potem gredo kam v puščavo in ondi žive svobodno zase. Povsod je boljše življenje, nego tukaj."

"Ne!" zavrnil jo je Tom ostro. "Kdor pozabi na Boga, ne more nikoli storiti kaj dobrega. Rajše bi si odsekal desnico, kakor izpolnil Vaš nasvet!"

"Bom pa sama zvršila svoj namen," dejala je Kasija in je hotela oditi.

"Gospodična Kasija!" zaprosil jo je Tom, 'prosim Vas za voljo našega Zveličarja, ne prodajajte drage duše svoje na tak način! Iz tega bi se rodila gola nesreča. Gospod Bog nam prepoveduje, da bi se mi maščevali. Čakajmo potrpežljivo, on bo sam plačeval."

"Še čakati!" vzkliknila je Kasija nestrpano. "Nisem li čakala? Nisem trpela in trpela, da se mi je končno zmešala pamet? In koliko

sto in sto ubogih, nedolžnih stvari je že trpinčil? Vas li ne muči do krvi? Drugega tako ne bom storila, kakor zvršila že davno zaslužno kazen! Njegova ura je prišla in s svojo krvjo naj poplača storjeno krivico!"

"Ne, tako ne gre!" dejal je Tom njene pesti držeč. "Ljubi naš Zveličar je pretil dragoceno svojo kri za nas vse, ki smo bili njegovi sovražniki. Gospod nam pomagaj, da hodimo po njegovih stopinjah in ljubimo sovražnike svoje!"

"Ljubimo sovražnike svoje?" zavpila je Kasija togotno, "take sovražnike in ljubiti? To je nemogoče!"

"Vse je mogoče," zavrne jo Tom, "saj imamo mogočnega pomočnika, kateri nam daje moč in pogum, da premagujemo tudi najhujše skušnjave."

Tomov krotki in prepričevalni govor in njegove solze so bile hladilna rosa na zbegano srce pomilovanja vredne žene. Potihnil je dušni njen vihar in v globočini njenega srca so se začeli gibati občutki, ki so bili dozda s silo potlačeni. Pričela je čez nekaj časa bolj z mirnim glasom: "Vam nisem pravila, da so me preganjali zli duhovi? Oj, oče Tom, jaz ne morem moliti! In kako rada bi molila, kako rada bi olajšala srce svoje! Odkar so mi prodali otroke, nisem več molila. Kar Vi trdite, mora gotovo biti resnično!"

"Uboga revica!" tolaižl jo je Tom. "Oj Kasija, molil bom za Vas, samo povrnite se k Odrešeniku našemu; on je vendar prišel, da potolaži vse žalostne!"

Kasija je stala molče in svitle solze so padale iz njenih oči.

"Gospodična Kasija," povzel je čez nekaj časa Tom, "svetoval bi Vam in Emelini, da bi pobegnili na kak način, toda ne da bi se pregrešile, kakor ste ravnokar nameravali."

"Nama hočete li pomagati, hočete li z nama, oče Tom?"

"To ravno ne," odgovoril je Tom mirno, "imel sem že nekdanj prilžnost, toda uvidel sem, da me je Gospod poklical tu sem, da še kaj storim za dušo ene ali druge ubogih rev, ki so tukaj. Zato pa ostanem tu in bom ž njimi vred voljno nosil svoj križ in nadloge. Z Vami pa je drugače, Vam je prebivanje tukaj huda ječa; za to je bolje, da greste od tod, kakor hitro Vam je mogoče."

“Dokler živi ta trinog, ne vem za nobeno drugo gotovo zavetje, kakor za grob,” odvrnila je Kasija trpko. “Ni je zverine, ni ga ptiča, ki bi ne imel, kam bi se skrila, še kače in gadjje imajo svoja zavetišča, le mi nimamo nobenega takega mesta. V daljnem in samotnem močvirju nas izsede in najdejo psi. Kam tedaj naj se zatečemo?”

Tom je molče obstal ter je čez nekaj časa izpregovoril: “On, ki je Danijela varoval med levi in tri može ohranil v razbeljeni peči, — Gospod, ki je hodil po morju in zapovedoval vetrovom, da so mu bili pokorni — isti še živi in jaz trdno verujem, da bo Vas otel iz sovražnikovih rok. Poskusite in jaz bom iz vse duše molil za Vas.”

Kako čudno je vendar in od kod neki to prihaja, da se časih zbudi misel, katere dostikrat ni ne porajamo, ki je med jezero drugimi edino prava? Kasija je časih tuhtala po cele ure, kako bi ložje ušla; napravila je nešteti ukrepov, katere pa je zopet zavrgla, ker se ji niso dali izvesti; zdaj pa ji je enkrat nekaj šinilo v glavo, kar je bilo lahko zvršiti in o čigar izidu ni dvomila ni.

“Poskusila bom, oče Tom!” dejala je urno, ne da bi bila povedala kaj in kako.

“Pomagaj Vam Gospod Bog!” bil je njegov odgovor.

Legretova hiša je bilo staro, trdno poslopje, kakoršna imajo sploh v Ameriki. Bila je še iz časov, ko so se Francozi priselili v Lujzijano. Legre jo je kupil od bogatega francoskega naselnika, kateri mu je vse skupaj prepustil za prav nizko ceno.

Surov in divji človek Legre cenil je lepo pohištvo le malo in je vse jako zanemaril. Mnogo reči so pri pojedinah pijanci razbili in naposled je večji del pohištva in orodja spravil pod streho; v stanovanju je obdržal le toliko, kolikor mu je bilo z neobhodno potrebno.

Na on je bilo dolgo, kakor cela hiša, toda temno in polno kotov. Sploh je bilo jako neprijetno. Posebno slabo pa je slovelo, odkar je bila ondi zaprta zamorka, ki se je nekoč zamerila Legretu, in ki je tam prišla ob življenje, da nihče ni vedel, kako. Samo toliko se je zvedelo, da so enega večera prinesli truplo umrle raz nahišja in da so je skrivaj zagrebli. Govorili so pa, da nesrečna zamorka ni v gro-

bu ni imela pokoja, temveč da na nahišji straši in ondi zaradi svojih pregreh strašno joče. Kakor smo že povedali, bil je Legre silno praznoveren; vest mu je očitala, da je umoril nedolžno zamorko in zastonj si je prizadeval, da bi vtolažil notranji glas, ki ga je vedno mučil. Ni mu skrivna ostala govorica, da zamorka hodi strašiti in prizadejala mu je neizrečen strah.

Bal se je zavoljo tega ljudi in ker hude svoje vesti ni mogel utešiti, je prisegel, da bo prvega zaprl na nahišje, ki bi o tem le črnil besedico. — To je pač bilo vzrok, da o tem niso več očitno govorili, toda med zamorci se je ta govorica vendar ohranila in vsak, ki je imel v hiši kako opravilo, se je bal celo stopnic, katere so vodile na nahišje. Tudi Legre se jih je kaj skrbno ogibal in za nobeno ceno bi ga nikdo ne pripravil, da bi obiskal nahišje. — V to je Kasila stavila svojo rešitev. Njena spalnica je bila ravno pod nahišjem. To se ji je pa tudi izvrstno posrečilo. Nekega dne je dala svojo sobico kar izprazniti in pohištvo prenesti v dolenje stanovanje. To je pa storila ravno ob času, ko je vedela, da Legre prijezdi domu.

Ko je Legre selitev opazil, je takoj začuden vprašal, zakaj se to godi. Kasija je na to kratko odgovorila, da si vsaj po noči želi pokoja.

“Kdo vraga te po noči nadleguje?” vprašal jo je naglo.

“To Vam pač prav lahko povem, če Vas mika zvedeti,” obregnila se je Kasija.

“No, kaj pa je? Jaz hočem vedeti.”

“E, kaj drugega, kakor stokanje in zdihovanje pod streho ravno nad mano, in nekdo v copatah počasi hodi; časih se celo sliši, kakor če bi kdo koga pretepal in to vse trpi od pol noči pa do zore.”

Legre je stal ves osupel z odprtimi usti. Prizadeval si je na vso moč, da bi se pokazal srčnega in je trdil, da vsega tega ne veruje. Rekel je, da ropočejo podgane in da veter povzroča take čudne glasove; toda sam pri sebi je mislil vse drugače, in če tudi poprej ni bil prepričan, da straši, je zdaj gotovo verjel.

Kasija je zdaj svojo stvar že na pol opravila, a s tem še se ni zadovoljila. Poslužila se je vsake priložnosti, da bi spravila Legreta še v večji strah. Pripovedovala mu je strašne povesti in se delala, kakor če bi jo bilo groza, in kadar je ura odbila polnoči, ropotalo je vse-

lej na podstrešju. — Ropot je napravljala s tem, da je na nahišji na kup nanosila stolov in drugega orodja, vse povezala z vrstico, katero je skozi zvrtno luknjico napeljala v izpraznjeno spalnico, kjer je potem o dogovorjenem času Emelina le potegnila, da je takoj zaropotalo. Kasija je še tudi v eno strešnih lin tako pripravno privezala ozek vrat ubite steklenke ali flaše, da je kar piskalo in žvižgalo, kadar je veter močno vlekel skozi njo. Ker se je to zgodilo tudi mnogokrat po dnevi, je razven Legreta še marsikdo slišal žvižg in ropot, in kmalo se je na celem posestvu strah močnejše vrinil v glave vseh, kakor kedaj poprej. — Od tega časa si je Kasija bila popolnoma svesta, da si ne bo nihče upal približati se nahišju, naj se zgodi kar koli. Ukrenila je torej brez odloga vse, kar se ji je v izpeljavo namena svojega videlo potrebno.

Najprvo je nanosila ponoči, ko je že vse spalo, suhega mesa, kruha in drugega živeža in sveč v kot pod streho, tudi večji del svoje in Emelinine obleke. Potem se je pa Legretu jako dobrikala in se mu s tem prikupila tako, da jo je nekega dne vzela s seboj v mesto na Rudeči reki. S potoma si je natanko zapomnila vsa znamenja, po katerih bi ne mogla pota zgrešiti in ravno tako je prerajtala čas, kolikor bi ga pešec potreboval do mesta.

Ko je bilo vse pripravljeno, razodela je vse Emilini in je pričakovala samo še pripravnega časa, da bi zvršila svoj namen.

Mračilo se je že in Legre je odšel obiskat nekega soseda. Kasija in Emelina sta v svoji sobici skladale svoja oblačila, katera sta zvezali v dva zveznja.

“Tako,” je dejala Kasija, “dovolj velika bosta. Zdaj deni klobuk na glavo in pojdive; najbolj pripravn čas je.”

“Moj Bog, nikar še ne iver; saj naju še lahko opazijo!” ugovarjala je Emelija.

“To ravno hočem,” odvrnila je Kasija. “Ne umeš li, da morajo vedeti, da sve na vsak način zunaj hiše in da naju morajo iti iskat? Stvar je namreč taka: Me dve se splazive pri zadnjih vratih ven in hitive mimo dvorišča. Sambo in Kvimbo bota naju gotovo videla in tekla za nama; toda takrat bodeve že v jelševji na močvirju in tje ne moreta za nama, ne da bi poprej ne poklicala drugih in ne

izpustila psov. Predno pa naju res začnejo zasledovati, bo že temno; potem storive majhen ovinek, stopive v širok, z bičjem in grmovjem obrasten potok, ki teče mimo hiše, gazive po njem tako dolgo, da zopet prideve do zadnjih vrat. Tako pridejo psi na krivo sled, ker naju v vodi ne morejo izvohati. V hiši ne bo žive duše najti, ker bo vse drlo za nama, kar koli se bo moglo gibati. Skrivaj smuknevi tedaj skozi zadnja vrata in na nahišje, kjer sem že pripravila dobro posteljo. Se razume, da bova morale tako več časa čakati na nahišji, kajti Legre bo vse spravil na noge, da bi naju vjel. Iz soseske bo poklical izurjene lovce in napravil bo velik lov, in tedaj gotovo ne bo ni pedenj zemlje v močvirju ostal nepreiskan. Hvalil se je že dostikrat, da mu še nikoli ni ušel noben suženj. Naju pa naj lovi, kakor se mu poljubi. Zdaj pa le pojdive!” dejala je Emelini ter jo prišla za roko. Stopile ste tiho skozi zadnja vrata ter hitele mimo poslopja proti močvirju. Ko ste bile že skoraj v goščavi, zaslišite nekoga, ki jima je velel stati. Pa ni bil ne Sambo ne Kvimbo, temveč Legre sam, kateri je z groznim kletjem tekla za njima. V tej silni nevarnosti je Emelina skoraj omedlela. Toda Kasija ji je zažugala z bodalcem, da jo na mestu umori, ako ne gre ž njo. To je pomagalo, in bežale ste hitro naprej. Kmalost ste se skrile v goščavi, Legre pa se je srdit vrnil in šel iskat pomoči.

“Proklet!” zatulil je ves zdivjan. “Le počakajte, babi, bom vaju že dobil! V pasti mi ste in ne uidete mi za nobeno ceno! Ha, zato se mi bode presneto pokorile!”

“Hej, Sambo! Kvimbo! Vsi ven!” vpil je na vse kriplje, ko je dospel na dvorišče. “Dva beguna v močvirje; kdor mi ju privede nazaj, dobi pet dolarjev plačila! Pse mi odvežite! Odvežite Tigra, Sultana in druge!”

Vsi so hiteli, kar jim je bilo zapovedano; večidel vsi zavoljo plačila ali pa iz slepe pokorščine, drugi pa, da bi se s tem prikupili Legretu. Odvezali so pse, prižgali bakle in razdelili puške. “Smem li na nje streljati, če nje drugače ne bi mogel dobiti?” vprašal je Sambo. “Na mlado dekle ne,” odgovoril je Legre, “na Kasijo pa le, da se prekucne v pekel, za katerega je že davno zrela. Naprej!”

Kmalost so odšli vsi in v hiši in na dvorišču ni bilo žive duše več videti. (Dalje na str. 33)

KRISTJAN, BODI KRISTUSOV!

P. Salezij Glavnik, Kamnik, Jugoslavija

(Dalje)

AKO smo rekli, da je prva stopnja popolnosti za vse obvezna, smo s tem povedali splošni nauk bogoslovcev, za katerega ni treba posebnih dokazov. Kdor nima toliko ljubezni do Boga, da bi se varoval smrtnega greha, je pač mrtev. Nekoliko težje pa je vprašanje, v čem je druga stopnja popolnosti ali popolnost onih ljudi, ki jih imenujemo "napredujoče". Po sv. Tomažu odgovarjamo, da zahteva ta stopnja, utrditi se v ljubezni. K temu spada en negativni in pozitiven moment. V nadaljni razlagi bo to pojasnjeno.

Negativni moment je v tem, da se varujemo po možnosti malih grehov. Tu bi rad opozoril, da je nemogoče vzdržati se vseh malih grehov, kajti taki grehi so spontani izrastek sedanje slabotne narave. Lahko (in to je treba vernikom zelo priporočati) se obranimo tega ali onega malega greha, vseh pa se ne bomo nikoli. To dejstvo moramo upoštevati. Vsekakor pa naj takozvani napredujoči skuša premagati poželjivost, ki se toliko upira duhu.

Popolnost namreč ne zahteva, da zgolj rušimo (grehe), marveč da tudi zidamo (kreposti). Vsak človek ima prirojeno nagnjenje do kake kreposti; ta do usmiljenja, oni do pravičnosti, tretji do resničnosti itd. Taka nagnjenja je treba gojiti kakor cvetlice na vrtu, da se more vsaka razviti do svoje specifične lepote. Moramo skrbeti za to, da pridobimo v krščanskem življenju tudi "strokovnjake", in sicer v raznih kreposti. Nikar pa ne nalagajmo vseh kreposti eni osebi: ne morejo nositi, in neuspeh nas bo razočaral. Navdušenje, s katerim sklene kaka duša svoje duhovne vaje, jo res zavaja k visokemu poletu, toda kmalu se prepriča, da so njene dušne peruti za tak polet prešibke; zato je dobro, ako duhovni voditelj omeji tak entuziazem v eno ozko strugo, z drugimi besedami, da jo navaja k izvrševanju ene kreposti, na katero naj napredujoči osredotoči svoje delovanje; **TAKO SE OBLIKUJEJO SVETNIKI.** (Po samostanih jim k temu pomaga pobožna vaja, ki

je združena s takozv. posebnim izpraševanjem vesti.)

Vrhunec popolnosti doseže vernik v tretji stopnji; sem spadajo oni, "ki imajo željo biti razvezani in biti s Kristusom" (Cfr. Fil 1, 23). Seveda si to stopnjo težko predstavljamo brez druge stopnje, zakaj tudi v višavah duhovnega življenja ostane borba zoper poželjivost in trudapolno delo za krepost. Tudi svetnik mora napredovati v svetosti, opominja veliki mistik Nove zaveze, sv. Janez Evangelist: "kdor je svet, naj se še posvečuje" (Raz 22, 11); tudi svetnik mora rasti naprej "do popolnega moža, do mere polne starosti Kristusove" (Ef 4, 13); mora biti sličen ognju, ki teži vedno navzgor (po sv. Tomažu Akv.). Ustaviti se bi pomenilo nazadovati (po sv. Avguštinu). Čim bolj je kdo podoben Kristusu, toliko popolnejši je; seveda pa je tudi tukaj velika razlika med posameznimi verniki glede intenzivnosti ali žarišča svetosti: "zvezda se od zvede razločuje po sijaju" (I Kor 15, 41).

Če govorimo o popolnosti, je potrebno, da omenimo **tudi razna sredstva, ki pospešujejo popolnost**, ter opozorimo na **nevarnosti**, v katere človek lahko pade, ko uporablja ta sredstva.

Razen splošnih sredstev, ki so potrebna vsakemu verniku, n. pr. samozatajevanje, molitev, post, miloščina, moramo poudariti posebno evangeljske svete. To so visoke etične ideje (npravna načela), ki z ene strani silno spoštujejo človeško svobodo, z druge strani pa dajo verniku možnost, da se dvigne nad nivo navadne popolnosti. Ni moj namen, da opišem podrobno, kako koristni so posamezni sveti, marveč hočem naglasiti, da so k evangeljskim svetom, kakor h krščanski popolnosti, povabljeni tudi verniki, živeči v svetu. V evangeliju ne najdeš nikjer ni besedice, da bi mogel vernik izvrševati te svete le v kaki organizirani družbi (v tem ali onem redu), katerih seveda tedaj sploh ni bilo. Sedanje cerkveno pravo zahteva za redovnike skupno življenje, kjer je vse tako urejeno, da samo po sebi lažje vodi k cilju. S tega stališča je osebam, ki hrepene po višji popolnosti, priporočljivo, da vstopijo v samostan.

Nastane pa vprašanje, je li vsaka oseba po svojem temperamentu (značaju) sposobna za skupno življenje in je li vsaki vsled posebnih razmer dana moralna možnost, da vstopi v redovno komuniteto. Glede prve točke bi rad

omenil, da je marsikdo, zlasti ženskega spola, hrepenel po višji popolnosti, da pa bi bil storil boljše, ko bi bil ostal s tem hrepenenjem v — svetu ter nosil svoj križ, namesto da ga nalaga članom komunitete. — Kar se pa tiče druge točke, bo vsak dušni pastir priznal, da je večkrat tudi zelo pobožnim osebam nemogoče vstopiti v samostan. Predstavimo si dekle, ki ima bolno mater! Le-ta hira in hira ter nima razen hčere nikogar, da bi ji pomagal. Ali naj jo tudi hčerka zapusti? Tak svet bi bil trda beseda! Medtem pa pride dekle v ona leta, ko jo po redovnih pravilih ne sprejmejo več za kandidatino. Da bi taka oseba ne mogla živeti po evangeljskih svetih tudi v svetu, je po mojem mnenju le predsodek. Še zaobljube lahko napravi, in sicer če hoče popolnoma privatno le zase, ali pa, kar je bolj umestno, v roke spovednika, oziroma župnika. Kako izpeljati te obljube, pa ni nikak problem. Glede čistosti imamo že itak v svetu lepo število gorečih duš, ki živijo v resnici kakor lilije med trnjem. Uboštvo pa lahko izvršuje s tem, da živi prav skromno ter da pri vsakem večjem izdatku prosi za dovoljenje spovednika. Sicer pa ni rečeno, da bi moral vsakdo imeti prav vse tri svete; lahko se drži le enega ali dveh. — Najtežje je seveda odpovedati se lastni volji: "Nič namreč ni človeku ljubše, kakor svoboda v lastni volji" (sv. Tomaž). Radi tega je svet pokorščine najbolj vzvišen ter pomeni največjo žrtev, ki jo more prinesiti človek Bogu. Ni čudno, da je tak svet v praksi tudi najtežji. Če se človek odpove poroki, družini, bogastvu, ni to sicer lahko, toda se odpove končno le minljivim užitkom; v pokorščini pa se odpove samemu sebi! (Zato je življenje v pokorščini tudi zaslužljivejše pred Bogom.)

Da se človek približa Kristusu najbolj potom evangeljskih svetov, je jasno. S tem pa je povedano, da so sveti **le pot**, ne pa cilj. Cilj je in ostane ljubezen, ki je vezilo popolnosti. Sveti so torej v toliko dobri, v kolikor pospešujejo ljubezen; ne zadostuje torej, da povdarjamo zgolj etično (nravno) vzvišenost svetov, o kateri že itak noben katoličan ne dvomi, marveč ozirati se je treba tudi na osebe, ter priznati, da niso vsi verniki zmožni ubrati pot evangeljskih svetov . . . Napačno, da naravnost usodepolno bi bilo istovetiti svete s popolnostjo. Kakor bi bilo čudno, ko bi kdo trdil, da je popolnoma

zdrav, ker ima na svoji mizi izvrstna zdravila, tako bi bilo čudno, ko bi kdo menil, da je popoln, ako je obljubil svete. Glavna stvar je, kako človek uporablja zdravila, oziroma kako vernik izvršuje svete. Sveti so sredstvo in ne cilj višjega krščanskega življenja.

VATOMIKA

ZADNI POGLAVAR DELAVAROV

F. Weiser D. J.

(Dalje)

V DELAVSKI VIGVAMIH

BELA gazela je bila še premlada, da bi koj postala žena poglavarju Delavarov. Vendar so mu jo svečano zaročili in velika slovesnost je sklenila zvezo. Nekaj dni potem se je vrnil Sivi bivol s hčerjo nazaj v krajino Komančev. Dve leti je Bela gazela lahko še preživela v očetnem vigvamu. Od vse poglavarjev divjine pa ni imel noben več nade in pravice, da bi popeljal Belo gazelo za ženo na svoj dom. Gori, tam onkraj gora, je domoval mladi, hrabri bojevnik, ki je bila njegova po dogovoru in svoji volji: Kistalva, poglavar Delavarov...

In ko sta pretekli tisti dve leti, je prišel ženin z izbrano četo bojevnikov in bogatimi darovi. Svatbo so obhajali po indijanski šegi s slavnostno pojedino in bojnimi plesi. Po težkem slovesu od očeta in rodovnih bratov je odšla hči Komančev za ženo svojemu možu v novo domovino, v lovišča Delavarov.

Delavari so spočetka bivali na vzhodu Novega sveta, ob zalivu, ki še danes nosi po njih ime. Belci pa so jih čimdalje bolj potiskali nazaj proti zapadu.

V nešteti bojih je izgubil mogočni rod dovršen del svojih bojevnikov, druge pa so bele tolpe ugonobile z zvižajo in zahrbtnimi nenadnimi napadi. Skozi prerije Sred-

nje Amerike so se Delavari polagoma umikali nazaj prav do Skalnih gora. Tam so v začetku preteklega stoletja našli novih lovišč v Muskagoli, ob gornjem Misuriju. Sosedo jim bili sloviti Siuksi, divje ljudstvo, ki se je neprestano bojevalo z vsemi rodovi daleč naokoli.

V gorski dolinici, ki se izliva v razsežno prerijo so si bili Delavari postavili svoje vigvame. Tjakaj je pripeljal Kistalva svojo mlado ženo. Ves rod je z veseljem sprejel biser Komančev. Kajti bojevniki so ljubili silnega, drznega poglavarja in so že zastran njega izkazovali Beli gazeli sleherno čast in prijaznost. Povrh tega jih je tudi sama njena plemenita prikazen in njeno vedenje — malce različno od vedenja drugih žensk — navdajalo s posebnim spoštovanjem.

Srečno je živela mlada bela žena ob moževi strani. Kistalva je bil pravi sin divjine. Vpliv malopridnih bleduhov njega in njegovih bojevnikov še ni bil pokvaril, kakor je bil popačil že toliko drugih rodov. Poln globokega sovraštva do belcev se je Kistalva ogibal slednjega občevanja z njimi. Nobena žganjica ni smela v njegovo taborišče. Trgovce, ki so krošnjariji z žganjem, je neizprosno odganjal. Poštena in odkritosrčna prostodušnost, ponosna, močna volja in smrt prezirajoča srčnost so mu prešle v meso in kri.

*

Poglavarju sta se rodila dva sinova. Starejšemu je dal ime Kivendota — Črni volk, mlajšemu Vatomika — Urna noga. Oba dečka sta imela po materi svetlo polt. Po zunanosti pa je bil Vatomika bolj podoben očetu. Otroka sta doraščala v divjini z drugimi Indijančki.

Vatomika je kaj kmalu postal ljubljenec staršev. Oče je odkril, da ima odporno, močno voljo, blazno smelo srčnost in kar iskrečo se živahnost. Mati je videla, kako klijejo dečku v srcu plemenita čustva, ki pa

jih v otroški sramežljivosti skuša prikriti. Samo njej je sempatja dovolil, da mu je pogledala v globine mladega srca. Tedaj je mati kar prekipevala od veselja nad sinovo resnobo in plemenitostjo. Zanj je žrtvovala vso moč in skrb svoje materinske ljubezni.

Pogosto sta zvečer sedela sama drug poleg drugega v temačnem vigvamu. Zunaj so goreli stražni ognji. Nad lino v kački so šumele hoje v večernem vetru, da so se vžigale med vejevjem zvezde in spet utrinjale kakor kresnice. Ob takih urah je dečko željno prisluškoval materinim besedam. Govorila je z lahnim, zvonkim glasom. Tisoč podob se mu je v živih barvah porajalo pred dušo. Prvič je slišal o Velikem duhu, ki domuje nad zvezdami in je oče vsem dobrim ljudem. Nikdar se človek ne sme vdati hudemu in slabemu, ki se obuja v njegovem srcu. On pa mora postati služabnik Velikega duha: pogumen, dober in pravičen!

Milo in živo, kakor zna samo mati, je zasajala Bela gazela sinu v srce ljubezen do dolžnosti in pravice: kako naj spoštuje človeka, ki pozna zdravila, in stare ljudi v rodu, kako naj bo pokoren poglavarjem in rad pomaga vsem. Naročala mu je, kako mora biti zvest tovariš prijateljem in rojakom, sovražnim Indijancem pa ponosen nasprotnik. Predvsem pa je vcepljala dečku v srce globoko mržnjo do hudobnih, sprijenih belcev, ki se kot pustolovci klatijo in kradejo po deželi. Kadar je govorila o teh ljudeh, so ji zagorele besede v strastnem sovraštvu. In mali je hlastno srkal to sovraštvo v svoje mlado srce. Stiskal je svoje drobne pesti in prisegal sam pri sebi, da iztrebi, ko postane kdaj poglavar, te bele prerijske pse kakor mrkaj. Po takih pogovorih Vatomika dostikrat dolgo ni mogel zaspati. V srcu so mu vstajale podobe in čustva kot vroči plameni. O, prelepo je bilo, kadar je pripovedovala mati! Drugi dan potem je zbral tovari-

še v odročen kot v gozdu in navdušeno ponavljal, kar je bil slišal od matere. Poslušali so ga z odprtimi usti. Za sklep je vselej sledila divja "bitka", ki so v njej bele hudo delce ujeli, jih mučili in sežgali na kolu . . .

*

Poglavar je z veseljem zasledoval ta razvoj mladega sina. Ko je dečko odrasel prvim otroškim letom, ga je vzel oče v trdo šolo indijanskega življenja. Osem let stari fantič se je moral postiti pol dne in po ves dan, ne da bi izdal z najmanjšim znamenjem, da se premaguje. Tega se je moral navaditi. V vlgvamu so ponujali sočnate slaščice, toda mali, najsi ga je pestila še taka divja lakota, je hodil brezbrizno mimo njih. Ob mrzlem vremenu je moral po cele ure stati gol pod milim nebom, da bi se privadil mrazu. Topla obleka je ležala poleg njega, pa Vatomika je še pogledal ni in je hrabro vzdržal, dokler ga ni oče sam poklical. Moral se je navaditi, da se je smehljaj, če so ga zbadali s šivanko in nožem.

Medtem ga je poglavar poučeval, kako se strelja z lokom, ravna s tomahavkom in sname koža s čepine. Kakšno veselje je bilo za fantiča, ko je smel nekemu pijanemu belcu, ki je bil umoril pet Indijancev, s svojim nožičem posneti kožo z glave! Bleduh je besnel in bil okrog sebe, ko so ga trije Delavari tiščali k tlom. Vatomika pa si je mirno obrisal krvavi nož ob travo in si molče pripel kožo k pasu. Prvi skalp! Da so pijanca zabodli do smrti, to je dostojanstveno prepustil tovarišem, zakaj ni se maral onečediti s krvjo "prerijskega psa", ki se ne more braniti. Poglavar je stal zraven in s ponosnim zadovoljstvom opazoval sina.

Ko je bil deset let star, je znal Vatomika med vsemi dečki svojega rodu najbolj jahati, plezati in tekati. Vsako stavo je dobil. Naj je jahal še tako v splav, je lahko skočil s konja in kakor podlasica izginil v bližnje grmovje. Velikokrat ga je pri tem

ves rod zaman skušal najti in ujeti. Čez nekaj minut se je Vatomika sam pojavil iz gošče, in sicer tam, koder ga ni nihče pričakoval. Na taka junaštva so bojevniki na ves glas zatulili od začudenja in veselja. Delavari so se vedli vpricho hrabrega, okretnega fantiča kakor pred odraslim poglavarjem.

Ko je dopolnil deset let, je po mnogih prošnjah končno smel v resni preizkušnji pokazati, kaj se je bil naučil: šel je z očetom in bojevniki na lov na bivole. Ponosno je jezdil svojega konja sredi odraslih rdečkožcev. Cele dneve so iztikali po preriji in iskali zverjadi. Sončno pripeko, žejo, lakoto in težave je dečko prenašal, ne da bi bilo opaziti na njem najmanjši znak bolečine ali nepotrpežljivosti. In ko se je nekoč radi pripeke in prevelikih naporov onesvestil, se je tega potem grenko sramoval. Bojevniki so ga hkrati pomilovali in občudovali; samo oče je ostal vedno enak. Nobena beseda ne sočutja ne hvale mu ni prišla iz ust. Vendar mu je sempatja govorilo oko in fantič si je moral z vso močjo prizadevati, da ni pri teh pogledih očetovega priznanja na glas zavriskal.

Nekega dne, ko so se prav jež vračali s kratkega lova, je presenetilo poglavarja poročilo, da so Siuksi pred nekaj urami blizu taborišča napadli in umorili enega njegovih bojevnikov. Takoj je Kistalva sklical vojni svet. Sklenili so, zasledovati morivce. Kot bi mignil, je bilo vse pripravljeno, da se vzdignejo. Tedaj pristopi Vatomika in prosi očeta, ki je že sedel na konju:

"Jaz pojaham z vami!"

To je bilo poglavarju vendarle preveč.

"Sin moj," reče resno, "to ni lov na bivole! Gre za kožo in življenje. Premlad si še."

Žalostno pogleda dečko v tla in reče tiho, otroško kljubovalno: "Če je moj oče strahopetec, potem sem tudi jaz."

In glej, v očesu je zagorel glavarju div-

ji ogenj! Ni zastonj vzgajal sina! "Jahaj z nami!" je rekel glasno, da so ostrmeli celo bojevniki. Nato je okrenil konja vstran, da bi prikril svoja čustva.

Še tisti trenotek je imel Vatomika orožje v rokah in skočil po konja. Toda mati mu urno zastavi pot. S solznimi očmi ga prosi, naj ostane doma. Dečko polahko zmaje z glavo in se izvije materini roki. Ko Bela gazela vidi, da prosi zastonj, jokaje položi fantiču desnico na kodrasto glavo in prosi Velikega duha, naj ji varuje dete. Nato ga objame in poljubi. Vatomika zajaše konja. V splav so Delavari zapodili konje po dolini in iz nje v prostrano prerijo . . .

Čez dva dni so se bojevniki vrnili. Dohiteli so bili Siukse in jih ponoči napadli. Sovražnik je bil po številu veliko močnejši. Vendar se brabremu naskoku Kistalve in njegovih ljudi Siuksi niso mogli dolgo upirati. Po obupni borbi so se umeknili in zbežali. Zmago pa so Delavari odkupili za drago ceno: Kistalvo je bila zadela bojna sekira v prsi in ga smrtno ranila. Na poti v domače taborišče je umrl . . .

Molče so dvignili bojevniki mrtvega poglavarja s konja in ga položili na bivolo vo kožo v velikem vigvamu. Tudi dečka so morali dvigniti s konja. Dobil je bil v nogo globoko rano. Bojeval se je očetu ob strani. Hladnokrvno je koj v prvem naskoku sestrelil dva sovražnika. Potem pa ga je nekdo zadel z bojno sekiro v stegno in ga potegnil s konja. Pri priči so mu bili drugi Delavari ob strani in se vojskovali z obupno srčnostjo za dečkovo življenje, dokler niso končno pognali sovražnika v beg.

*

Mesec dni so žalovali Bela gazela in njena sinova z vsem rodом za padlim poglavarjem. Po indijanski šegi ni smel Vatomika ta čas ne zajahati konja ne nositi orožja. Sleherni dan je moral postavljati na grob skledo jedi, ki jih je imel oče najrajši.

Vse dni so na čast pokojnemu plesali in peli žalne pesmi. Šele več tednov, ko je Vatomika v sanjah videl odhajati očeta v večna lovišča, je smel spet zamenjati žalovanje z lovom in divjimi igrami.

Rod Delavarov si je izvolil mladega Vatomika za novega poglavarja. Toda mladost ga je še ovirala, da bi sam opravljal to častno službo. Hrabri vojščak, stric Vapagong, je moral za ta čas upravljati službo poglavarja namesto fantiča.

*

Leto dni po očetovi smrti je šel Vatomika s tem stricem na prvo večjo pot k trdnjavi bleduhov ob gornjem Misuriju. Namerali so se dogovoriti, kako bi menjali kožuhovino in bivolske kože. Po dneh utrudljivega potovanja skozi gorske doline, pušče in pragozd so prišli do naselbine. Strme je pogledal mali poglavar Delavarov skozi vrata ostroga na kočje in kladare belcev. Tolikšnih, nenavadnih vigvamo ni videl še nikdar! Kaj šele zaloge kupčevavcev. Zdelo se mu je, da skrivajo te zaloge lepotije, ki jih nikdar še slutil ni. Hodil je od hiše do hiše in nemo občudoval.

Bleduhi pa spet niso nič manj začudeno gledali tega zagonetnega indijanskega dečka, ki je kljub zarjavelemu licu kazal poteze belca. Govoril ni ne francosko ne angleško in je samo odkimaval, če so ga kaj vprašali. Gledali so za njim, zmajevali z glavo in si niso mogli priti na jasno, ali je sin belega ali rdečega plemena.

Tretji dan, kar je bival v trdnjavici, je Vatomika izgubil svojega drugega očeta: zvestega, skrbnega strica je iznenada napadel siuški vojščak in ga ubil s tomahavkom. Ko so pripeljali fantiča pred mrliča, je za časek tiho obstal in se zgrozil. Nato je pomislil na mater, ki jo je tako vroče ljubil in ki tam daleč tako željno čaka na njegovo vrnitev. Edini njegov spremljevalec je mrtev; sam ne more domov, saj komaj ve, v katero smer naj gre. Povrh tega bi moral še

skozi krajine, kjer je toliko sovražnih rodov, kjer prodre samo človek, ki kar se da natančno pozna kraje, ako hoče, da ga ne opazijo.

Zapuščen je, brez pomoči, sam — daleč od domovine, pri bleduhih, ki jih tako sovraži! Groza mu je spreletavala mlado telo. Mahoma se zave, kako silno se oglašša v njem domotožje, a on je zapuščen otrok, ki si ne ve pomoči. Pri očetnem pogrebu Vatomika ni potočil solze. Molčal je ter skrnil bolečino, kakor zaukazuje šega. Še nikdar ni jokal ne v nevarnostih ne v trpljenju. Zdaj pa, ko je stal tako sam in zapuščen ob mrtvem stricu, ga je prevzelo s silo, ki se ji ni mogel ustavljati: ponosni, dvanajstletni indijanski fantič je hipoma zaihtel, se vrgel poleg mrliča na tla in bridko, krčevito jokal . . .

(Dalje prih.)

RUSKI BREZBOŽNIKI, KDO SO, KAJ DELAJO?

F. V.

ZLETOM 1925. je boj proti veri dobil novo obliko, novo taktiko — pa tudi nov obseg.

Da podpro uradno delo zakonodaje in uprave tudi zasebniki, zlasti mladina, so l. 1925. ustanovi "Zvezo brezbožnikov".

Priprava na ustanovitev te zveze se je pričela takoj v prvih letih sovjetske diktature. Že l. 1919, so osnovali v Moskvi brezbožno semenišče, ki je vzgojilo nad 30 brezbožnih propagandistov.

Vsako leto so ob važnejših krščanskih praznikih organizirale zlasti mladinske komunistične zveze silne kampanje, ki naj bi smešile krščansko bogoslužje v obliki maskerad in z lažiznanstvenimi dokazi.

L. 1921. so se pričeli snovati brezbožni krožki, deloma kar odkrito, deloma pa pod krinko nedolžnejših naslovov.

V pomoč tem krožkom in za okrepitev brezbožne propagande je l. 1923. začel v Moskvi izhajati list "Brezbožnik" ko glavno glasilo vsega gibanja poleg manjših pokrajinskih listov z istim imenom.

V tem so se brezbožni krožki naglo izpopolnili in privzeli skupno ime "Družba prijateljev Brezbožnika". Sčasoma so se s pomočjo vlade krepko strnili in zastavili delo po smotrenem in učinkovitem načrtu. Tako je prišlo l. 1925. do ustanovitve enotne in disciplinirane "Zveze brezbožnikov".

Izgraditev Zveze je trajala približno štiri leta. Vršila se je po načinu takozvanih brezbožnih "celic".

Celica je tajni krožek, ki se začne z majhnim številom; za ustanovitev zadoščajo trije člani. Take celice nastajajo v mestih in na deželi, v tovarnah, obrtih, uradih, v vojski, med železničarji, v društvih in zabavnih klubih, povsod: nobena organizacija ni varna pred njimi.

Članstvo se po načrtu šola pod vodstvom pokrajinskega sveta in se z vztrajno propagando stalno množi. Počasi in gotovo potegne celice vedno več oseb napadene občine vase, dokler je končno povsem ne okuži.

Na ta način je število brezbožnikov naglo raslo, mreža celic se je zgostila, organizatorična zgradba se je okrepila in spopolnila, nagromadilo se je gradivo za propagando, za čtivo, za šolsko in družinsko vzgojo, za javno polemiko.

L. 1926. je začela izhajati revija "Antireligioznik", ki spretno in po načrtu izrablja izsledke modernih ved ter ves tehnični napredek v korist brezverske propagande.

Organizacija je s pomočjo vlade naglo napredovala. V obdobju 1925—1929 je število celic narastlo od 2421 na 8928, šte-

vilo članov pa se je dvignilo od 87.000 na 464.000.

“Zveza borbenih brezbožnikov”

Junija 1. 1929. se je v Moskvi vršil 2. splošni shod “Zveze brezbožnikov”. 956 odposlancev je zastopalo 36 različnih narodov sovjetske Rusije. Shod je začrtal Zvezi novo napadalno smer, ki je prišla do izraza v tem, da se je vsa organizacija prekrstila v “Zvezo borbenih brezbožnikov”.

Poslej je članstvo nečuvveno rastlo. Zveza je štela:

- 1. I. 1939 nad 35.000 celic z 2.000.000 članov
- 1. I. 1931 nad 50.000 celic s 3.500.000 članov
- 1. V. 1932 nad 60.000 celic s 5.000.000 članov
- 1. V. 1933 nad 80.000 celic s 7.000.000 članov

Tem treba prišteti vsaj še 1.500.000 otrok.

Poleg številčnega porasta se je posrečilo Zvezi javno življenje in kulturna področja globoko prepojiti s protiverskim duhom. V mestih in na deželi je priredila nešteto protiverskih predavanj, shodov in prosvetnih večerov; kino, gledališče in radio je prepojila s protiverskim strupom in osnovala protiverske stolice na visokih šolah, protiverska semenišča in tečaje. Brezbožni udarniki so zanesli brezboštvo v tovarne in okužili tako delavska kakor kmetska društva s protiversko miselnostjo.

S pomočjo prostovoljnih prispevkov si je Zveza omislila aeroplan in dve koloni traktorjev ter jih krstila na ime “Brezbožnik”. Skrbela je, da so se v vseh okrajih ustanovljale vasi samih brezbožnikov; kratkomalo: vse javno življenje je skušala prepojiti z imenom in duhom brezboštva in na ta način polagoma vsiliti ljudskim masam brezbožno miselnost.

Brezbožni naraščaj

Brezbožna mladina je up komunizma.

Zato je delo za uničenje vere med otroki in mladeniči ena najvažnejših dolžnosti brezbožne celice.

Найт слове :

“Šola, čitalnica in učiteljstvo naj se vpreže v to delo. Povsod treba ustanoviti in vzgojiti skupino mladih brezbožnikov; v teh celicah se morajo člani aktivno udeleževati proti veri. Vse poizkuse popov, da bi spravili vero pod svoj pliv, treba preprečiti.”

Komsomol

Temu satanskemu načrtu naj služi predvsem komunistična zveza mladine, imenovana Komsomol (okrajšava ruskega naziva “Komunističeskij Sojus molodjoji”). Ustanovljena je bila že l. 1922. kot odsek Kominterne (Komunistične internacionale — Mednarodne zveze vseh komunistov s sedežem v Moskvi).

Ta zveza razvija v Rusiji kakor po svojih podružnicah v številnih državah ogromno delavnost. V Rusiji znaša število organiziranih komsomolcev okoli 2.000.000. V inozemstvu se ta društva razširjajo pod različnimi imeni, n. pr. na Francoskem, Angleškem, Danskem, Nizozemskem, v Belgiji itd. Kjer se društva ne morejo osnovati, tam se ustanovljajo vsaj listi; a kjer so prepovedani listi, tam se trudi komunistični brezbožni naraščaj na vse možne načine, da širi svoje pogubne nazore.

Načela, ki jih izpovedujejo komsomolci, so tako strašna, da se mora ob njih zgroziti ne le kristjan, marveč sleherni človek, ki ima v sebi vsaj malo zdravega poštenja.

Sveto pismo pravi: Ne kradi! — a komsomolec se mora držati Ljeninovega nauka: Ukradi, kar le moreš, saj je na svetu itak vse ukradeno in krivično prisvojeno!

Gospa Zinovjev uči:

“Ljubezen do staršev je vedno škodljiva in dete, ki je vzgojeno v družini, nima smisla za socializem.”

“Zato treba družino nadomestiti s komunistično stranko, da se uniči kvarna ljubezen otrok do roditeljev.”

Še korenitejši je list “Mlada garda”:

“Spoštuj očeta in mater! — ta zapoved ni za komunistični naraščaj; za njega velja zapoved: Nimamo spoštovanja do staršev!”

Lunačarskij, ruski minister prosvete, pravi:

“Doli z ljubeznijo do bližnjega! Kar potrebujemo, to je sovraštvo!”

Da ljudje, ki uničujejo sveto ljubezen do staršev, in se bore proti največji krščanski zapovedi ljubezni, širijo odkrito razuzdanost, je več ko jasno. Komunistinja ga. Smidovič piše v Pravdi, glavnem listu komunistične ruske vlade (št. 24. III. 1925.):

“Vsak mladi komunist, študent, delavec itd., je prepričan, da more in mora zadovoljiti svoje spolne gone. To načelo je nekaj takega, o čemer se sploh ne more razpravljati. Spolna vzdržnost je s porogo ovržena kot buržujski predsodek. — Sleherno komunistično dekle, študentinja, delavka, srednješolka, na katero vrže pogled kateri od teh mladeničev, se mu mora pokoriti, sicer se omadežuje kot buržujka, nevredna, da nosi komunistično ime.”

Istočasno so sovjeti napovedali brezobziren boj družini in družinskemu življenju kot središču dobrih izročil in verskega prepričanja; kolikor se je dalo, so uničili vsak osebnosten odnos med možem in ženo, med starši in otroki. Pač pa pospešujejo skupno vzgojo v vzrejališčih in vzgajališčih, kjer goje dojenčke kot kunce ali piščance.

Na ta način je pač olajšana brezbožju pot do najnežnejših src.

Strahotne posledice tega ravnanja se kažejo že zdaj. Milijoni zapuščenih, do mozga pokvarjenih in ostudno bolnih otrok se potepajo po vsej Rusiji. Postali so prave šibe ruskih mest, kjer žive od tatvin, ropa in napadov.

Policija preganja to deco in jo pošilja v državna zavetišča, v kolikor so na razpolago nezasedeni prostori. A vsi poskusi so jalovi, kakor javno priznava Ljeninova žena v “Pravdi” (št. 41):

“Imamo 7 milijonov zapuščene dece, v koliko je to službeno ugotovljeno. V naših zavetiščih pa jih ni več ko 80.000! Koliko jih tava širom Rusije!”

In okrožnica pravosodnega komisarja piše: “Ugotoviti moramo strašen razvoj zločinstev med mladino. Razbojništvo med deco je zavzelo nezaslišan obseg.”

To priznavajo sovjeti sami. Priznavajo posledice, a vzrokov ne odstranjajo, marveč jih pospešujejo s satansko vnemo.

Brezbožni tisk je najizdatnejše sredstvo protiverske propagande, saj izhaja skupno v milijonskih nakladah.

1) Vsakih pet dni izide časnik “Brezbožnik” kot vodilno glasilo. Urejuje ga Emeljan Jaroslavskij, predsednik “Zveze borbenih brezbožnikov”. List izhaja v več kot 500.000 izvodih in ima posebne izdaje za mladino in rdečo vojsko.

2) Poleg časnika izhaja še list (revija) “Brezbožnik”, in sicer vsakega pol meseca v nakladi 200.000 izvodov. Tudi tega urejuje Jaroslavskij. List napada vero v vseh njenih pojavih in oblikah.

3) Takisto izhaja dvakrat na mesec list “Antireligiozistik” za voditelje in organizatorje brezbožne propagande. Tiska se v 20.000 izvodih.

4) Mesečnik “Borbeni ateizem” je znanstveno bojno glasilo za osvoboditev delovnih ljudi od verskih, нравnih in družabnih “predsodkov”.

5) “Brezbožnik v delavnici” je satiričen mesečnik, ki izhaja v večbarvnem tisku.

6) “Brezbožnik na vasi” za kmetsko ljudstvo izhaja v več ko 50.000 izvodih vsakih 14 dni.

7) List za otroke in mladino “Mladi

brezbožnik" je ilustriran in daje navodila za "mlade pionirje" (komunistične skavte).

Vsi ti listi izhajajo samo v Moskvi. Poleg teh obstoje še najraznovrstnejši brezbožni listi za razne narode in verstva: judovski, tatarski, poljski, ukrajinski, uzbeški, armenski, baškirski, mongolski, gruzinski itd. Celó za Burjate, najbolj zaostalo pleme v Vzhodni Sibiriji, se tiska brezbožni list "Znanost in vera"! — Kratkotomalo: Poleg vodilnih listov ima vsaka pokrajina, vsak stan, vsaka večja skupina svoje brezbožno glasilo. Ti listi dosežajo naklado od 10.000 do 150.000 izvodov!

Nekaj strani iz teh listov naj nas prepriča o satanski zlobi, s katero brezbožje napada vero in Cerkev.

Listi so bogato ilustrirani — in česar ne napravi beseda, naredi slika. Stalno se ponavlja očitek, da je vera najzvestejša pomočnica bogatinov in izžemalcev. To naj dokažejo ogabne slike:

Ogromne procesije ljudi se vijejo od vseh strani sveta z zastavami in križi proti robu ogromne pečine ter se druga za drugo strmoglavljajo v prepad, iz katerega široko zeva nenasiten zmaj. Napis: Vera meče siromake v žrelo izžemajočim bogatinom.

Druga slika. Za Kristusom neso ogromen križ množice upognjenih trpinov, a na križu sedi debel bogataš in z bičem priganja usužnjene nesrečnike pod sabo. Slika naj pove, da je vera samo orodje za izrabljanje siromakov.

Ali: Kristus poučuje bogatina iz odprte evangeljske knjige, kako naj tlači delavce.

Ali: Milijonar Rotšild nagrajuje Boga in orožnike za izkazane zasluge; vera in vojaštvo sta najzvestejša pomočnika bogatinov in izžemalcev.

Zaslepljeni brezbožniki pač ne vedo, da je blagovest Kristusova blagovest trpe-

čih in ubogih; da je krščanstvo osvobodilo tisoče in tisoče sužnjeve ter snelo verige nepreglednim vrstam tlačenih; da je Cerkev vedno ščitila reveže pred izžemalci in da je po svojih dobrodelnih ustanovah pomogla ne tisočim, ampak milijonom ubogih, bolnih in zapuščenih.

Še ostudnejše je norčevanje iz verskih nauk, zlasti iz skrivnosti in svetotajstev.

Krščanstvo se predstavlja kot gnusna kuga v obliki zoprne golazni, kateri stopa na glavo komunističen delavec.

Sovjetskemu kmetu se kihne in pri tej priliki mu v smrkluju zleti iz nosa — grozno je povedati! — troje spačenih figur, ki naj predstavljajo Sv. Trojico.

A najostudnejše je norčevanje iz Najsvetejšega Zakramenta. Truma požrešnih sestradancev in sestradank z blazno vnemo grize na tleh ležečega ogromnega živega Kristusa in sesa njegovo kri. Pod sliko je napis: Jejte moje telo, pijte mojo kri.

Vera se zaničuje kot nekaj nazadnjaškega: kakor se pajk umika svetlobi, tako se ona umika pred kulturo in napredkom.

Zato skušajo brezbožni plakati dokazati ljudstvu, da vse, kar ima, dolguje komunistični stranki, ne pa Stvarniku; da je kmet dobil zemljo od sovjetov, ne pa od Boga.

V tej obliki je pritegnjen v protiverski boj ves gospodarski in tehnični napredek sovjetske Rusije: od umnega ribogojstva do elektrifikacije, od traktorjev za delo na polju do industrije vseh vrst. Ves napredek naj pokaže, kako si zna človek pomagati brez Boga.

Vera umira.

To dejstvo naj ponazori slika Boga Očeta, ki se potaplja v morju, ali pa slika Boga Očeta, ki zbledeva v zadnjih zdihih. Zopet druga slika predstavlja žene, ki delajo v tovarnah, namesto da bi klečeplazile v cerkvi; pravoslavni pop pa sedi shujšan pri praznem svinjskem koritu z napisom: Vera-

Sovjetski tisk smeši brez izjeme vse veroizpovedi: tako krščansko kakor judovsko, budistično in mohamedansko. "Ljeninovi nazori gazijo vse vere." Vendar dejansko najhujše trpi pravoslavje, dočim veljajo napadi v tisku tako v Rusiji kakor po ostali Evropi zlasti katoliški Cerkvi, čije vzorna organizacija pomeni največjo nevarnost za protiversko gibanje.

Skoro vsaka stran prinaša v tej ali oni obliki nakazne slike sv. očeta papeža Pija X., ki si je edini upal javno povzdigniti svoj glas proti verskemu preganjanju v Rusiji. Papež se predstavlja tu kot morski polip, ki z dolgimi lovkami sesa kri iz revežev, tam kot koklja, ki vali fašistična piščeta. Papeževa tijara vsebuje samo strojnice, puške, bajonete in topove. Sveti oče se slika kot zaveznik bogatih kapitalistov in pospeševatelj vojne. To naj ponazorijo zlobne ilustracije, ki jih kar mrgoli.

Ena med njimi n. pr. nosi napis: Anti-sovjetska simfonija. Predstavlja debelega bogataša, ki igra na ogromen bas. Le-ta se na vrhu, kjer je privijališče za strune, končuje v papežovo glavo s tijaro. Slika hoče povedati: Papež govori le to, kar mu zapovedo bogati kapitalisti.

Druga slika predstavlja sv. očeta, kako z velikim topom izstrelil proti sovjetskemu velemestu Kristusa, ki ima v glorioli okoli glave kljukasti križ in je oblečen v uniformo hitlerjevskega generala. Pod sliko pa je zasmehljiv napis: Mir bodi tej zemlji!

Borba vsepovsod

V svojem satanskem delu so brezbožniki do skrajnosti iznajdljivi. Z vsemi sredstvi hočejo doseči svoj namen.

Za boj proti veri so sestavili poseben koledar, v katerem so imena svetnikov nadomestili z imeni revolucionarcev in brezbožnikov.

Odpravili so nedeljo in teden nadomestili s petdnevnicjo.

Sovjetska državna založba je dala natisniti svetoskrunske igralne karte z zasmehovalnimi podobami, vzetimi iz štirih poglavitnih veroizpovedi: krščanstva, judovstva, mohamedanstva in budizma.

Boju proti veri naj služi brezbožna abeceda. Kakor si pri nas šolarček v prvem razredu zapomni črke s pomočjo poleg natisnjenih slik (n. pr. črko "c" s sliko cerkvice), tako si mora mladi komunist zapomniti črke s pomočjo ogabnih brezbožnih slik. Da si zapomni glas "ja", ima v knjigi naslikano papežovo glavo s tijaro; sliki moli iz ust dolg jezik, ki se peni od besnosti radi neuspeha v protisovjetskem boju. Napis se glasi: Jadovitogo jezika jarost jarka, t. j. grozna je besnost strupenega jezika.

Časopisi prinašajo brezbožne uganke. Ugankar mora n. pr. določiti najkrajšo pot, po kateri zapusti komunističen delavec svojo Cerkev.

Povod za protiverski boj nudijo zlasti cerkveni prazniki. Na Božič in Veliko noč brezbožniki redno prirejajo odvratne sprevede in maškerade, s katerimi oponašajo vinjene duhovnike, nesramno zasmehujejo posamezne svetnike ali svetoskrunsko pačijo zakramente in verske obrede.

Vsa sovjetska javnost v boj!

Načrt se glasi:

"V sovjetski šoli se izvede protiverska vzgoja; vseučilišča naj odgajajo brezbožnike. Dasi je protiverskemu boju na razpolago ves sovjetski tisk, radio, kino, gledališče, slovstvo in umetnost, bi bilo vendar popolnoma napačno, omejevati boj proti veri na protiversko delo vlade, stranke in pa Zveze borbenih brezbožnikov. Pri tem boju mora pomagati vsa sovjetska javnost!"

Brezbožniki so v službi boljševiske vlade in obratno. Združili so vse ogromne si-

le sovjetske Rusije za izkoreninjenje vere. Vsa državna prosvetna politika, vsa strankina in strokovna organizacija, policija in vojska sodeluje. Vse veje in sile vlade morajo v ta namen pomagati, se izpopolnjevati in izpolnjevati navodila celic brezbožnikov. Za izšolanje voditeljev celic so na razpolago vsa sredstva in je ta šola dosegla res občudovane uspehe.

V službi brezbožne propagande je vse pripovedniško in znanstveno slovstvo, muzeji, sejmi in razstave, pesnitev in proza, gledališka igra in glasba, film, radio, gramofon. Tej propagandi služijo zabavišča, izleti, prosvetni večeri, krožki za žene in dekleta, delavski in kmetski tečaji in ogromni nastopi v masah.

Uspeh tega silnega dela je, da so že cele pokrajine odtrgane od vere in Cerkve.

Po vsem svetu

Organizacija brezbožnikov je že pred desetletjem prestopila meje sovjetske Rusije in upostavila svoje celice dobesedno po vsem svetu. Živo zvezo med vsemi celicami vzdržuje najučinkoviteje zopet tiskana beseda. Organizacije poedinih držav kar tekmujejo med seboj, katera bo imela najučinkovitejši brezbožni tisk.

Po ostalem svetu brezbožniško razdiralno delo seveda še oddaleč tako ne napreduje kot v Rusiji, zlasti zato, ker se ne more posluževati tolikšnega nasilja. A dejstvo je, da so danes brezbožne organizacije osnovane domala v vseh državah in v vseh plasteh človeške družbe. Celo zamorce in divjake je že zasegla brezbožna propaganda.

P. Evstahij:

MESECU MAJNIKU V SLOVO

(TRIOLET)

Preveč si lep, cvetoči maj,
zato preneglo nam premineš!
Razkošno kažeš svoj sijaj . . .
Preveč si lep, cvetoči maj! —
Za večnosti goro izgineš — —
in duša kliče te nazaj . . .
Preveč si lep cvetoči maj,
zato preneglo nam premineš!

P. Evstahij:

PRED SV. OBHAJILOM

Verujem, Gospod:
Ti si tu navzoč!
Ti, k Očetu Pot,
Živa Luč in Moč!

Verujem trdno:
Ti si Kruh višin,
Hrana za nebo,
Jezus, Božji Sin! . . .

Upam, da sem Tvoj
Tvoj po milosti!
Združen bom s Teboj
v žarni večnosti . . .

Ljubim, Jezus, Te
iz srca globin,
Bog moj, moje vse,
Kristus, Večni Sin!

Pridi v dušo spet,
naj bom Tvoja stvar,
naj bom v Soncu cvet,
Tvoj, Gospod vsekdar!

KOČA STRICA TOMA

(Nadaljevanje iz str. 21)

Kasija in Emelina, ki sta ves čas čakale v potoku, videle in slišale sta vse; smuknile sta urno skozi zadnja vrata in Kasija je šla naravnost v Legretovo sobo. Emelina se je zaradi tega silno bala ter jo prosila, da bi se čim hitreje skrile.

"Saj se tako hudo ne mudi," odvrnila je Kasija mirno, "vsi so na lovu in si s tem kratijo čas. Bove se še že skrile o pravem času. Med tem moram skrbeti za pot."

To izgovorivši je hitro potegnila iz Legretove suknje, katero je bil naglo slekel, denarnični ključek, odprla blagajnico, pobrala vse bankovce in je vtaknila v žep.

"Oh, tega ne storive!" prosila jo je Emelina.

"I zakaj neki ne?" odrezala se je Kasija možato. "Mar rajše v gozdu umrješ lakote, kakor da bi imela pomoč, s katero lahko prideve v Kanado? Z denarji se vse lahko opravi!"

"Se li ne pravi to krasti?" pristavila je Emelina plašno.

"Kaj krasti!" odrekla je Kasija pikro. "Vsak teh bankovcev je vkraden! Vkradel jih je tistim izstradanim, koprnečim stvarjem, katerim kvari dušo in telo in jih tako počasi mori. Če mu to izderem iz njegovih krempljev kot pomoč za pot, se to pač ne more imenovati greh! Zdaj pa le pojdive v najino skrivališče, ondi imave živeža dovolj in tako bove že prebile nekaj časa jih opazovaje, kaj bodo počeli."

Emelina je res našla vse pripravno urejeno. V prostornem kotu je stala miza z dvema stoloma; gorela je lahko luč, brez da bi se bliščala skozi line ali se sicer videla pod streho. Blizo mize je stala proti strehi obrnena postelja, ki je bila za obe dovolj prostorna.

Ko je Legre s svojimi tovariši več ur zastonj lovil, vrnil se je domu ter grozno razsajal. Emelina se je silno bala, da bo zdaj tudi pod streho ukazal vse preiskati, toda Kasija jo je kmalo pomirila.

Še isti večer je jahal k sosedom svojim in jih prosil, da bi mu drugi dan pri lovu pomagali. Res so storili vse, da bi ubežnici našli in

so preiskali močvirje tako skrbno, da bi bilo čisto nemogoče, da bi se bile ondi skrile.

Videti, da tudi zdaj zastonj išče, bil je tako razkačen, da ni vedel kaj početi.

Vso svojo zlobo je obrnil na ubogega Toma. Nekoga je moral imeti, nad kom bi se znosil, in kaj je bilo bolj naravno, kakor da si je izvolil Toma, katerega je smrtno črtil.

K temu mu je še prišlo na um, da je včeraj na Tomovem obrazu zapazil neko veselje, neko škodoželjnost, ko je zvedel, da ste Kasija in Emelina ušle. Tom res ni šel na lov; ostal je z Lucijo in nekaterimi drugimi sužnji doma, s kojimi je že nekaj časa opravljal večerne molitve in se ž njimi pobožno pogovarjal. Legre mu pa tudi ni ukazal iti loviti, ker je v tem oziru poznal njegove misli in preveč hitel, kakor da bi se ž njim menil. Da bi se svojevoljno lovцем pridružil, bilo je Tomu samo na sebi nemogoče. Saj je pa bilo tudi dovolj zasledovalcev na nogah, in Legre bi bil s svojimi psi tudi lahko dosegel svoj namen. Kake zvižgače sta se ubežnici poslužile na svojem begu, da se niste skrile v močvirju, ampak da ste tičale doma pod streho, o tem Tom ni sanjal ni. Mislil je, da je Kasija navzlic vsem nevarnostim zbežala čez močvirje. Zato se je tudi jako bal, da bi ji zopet vjeli. Ko pa je zvedel, da lovci niso nič opravili, se je na tistem srčno veselil.

Legre je bil trdno uverjen, da Tom ve, kje sta ženski in sklenil je trdno, če bi bilo treba, prisiliti ga z najhujšimi bolečinami, da bi mu naznanil njijino zavetje. Ko se je torej drugega dne proti poludnevu prazen vrnil z lova, ukazal je svojima nadzornikoma, da mu pripeljeta Toma. "Stari goljuf", rekel je, "je gotovo tudi zapleten v to reč, hočem mu pa gotovo skrivnost izbiti iz črne njegove kože in če se tudi pred mano stegne!" Sambo in Kvimbo sta brzih nog storila, kar jima je velel. Četudi sta se črtila, sta vendar Toma sovražila še bolj, odkar sta slišala, da je bil mesto njiju namenjen za nadzornika.

"Črtim ga!" dejal je Legre sam pri sebi, ko sta odšla, "črtim ga čez vse, ker je tako potuhnjen, kakor bi bil jaz ubogi grešnik v primeri ž njim! In kaj mi brani, da bi svoje jeze ne ohladil na njem? Ni li moja last, ne morem li ž njim storiti, kar hočem?!" In Legre je v jezi svoji skrčil pesti, ter mahal okolo sebe, kakor bi bil iz uma.

Potem pa je zopet pomislil, kako zvesto in pošteno mu je služil in kako dober in neutrudljiv delavec je. In skoraj bi bil opustil svoj namen, če bi se ne bil spomnil praznih poskušanj, kako ga je hotel prirediti po svoji volji. In ravno to ga je potrdilo v njegovem ukrepu.

Ko je Tom šel pred Legreta, je predobro vedel, kaj ga čaka, — da gre v smrt. Pa veselil se je smrti in že davno je hrepenel v Kristu umreti. Daroval je vse želje svoje Gospodu, katere je mogel gojiti na tej zemlji in katerih največja je bila, da bi še vsaj enkrat videl preljube svoje. Tako ga ni nič več vezalo na revno življenje in vesel je stopil pred svojega gospodarja.

“Veš, Tom,” ogovoril ga je tlačitelj, “da sem ukrenil te umoriti?”

“To je vse mogoče, gospod,” odgovoril je Tom pokojno.

“Da, prav res in gotovo sem sklenil to,” rekel je Legre z glasom, ki je razodeval resnico njegovih besedi, “in tega si bodi svest, ako mi mahoma ne poveš, kaj ti je znano o Kasijinem in Emelininem begu!”

“Jaz o tem nič ne vem!” odrekel je Tom mirno.

“Kaj! ti prokleti črni kristjan, ti si upaš trditi, da o njima nič ne veš?” zagrmel je Legre nad ubožcem.

“Nič ne vem, prav res ne, in če mi je tudi takoj umreti!” trdil je Tom odločno.

“Poslušaj me, Tom,” dejal je Legre, prijel ga za roko in mu ostro pogledal v obraz, “morda celo misliš, da ti bom kakor zadnjič prizanesel; tokrat mi ne uideš, moj sklep je trden! Ti si mi vedno ugovarjal, — zdaj pa te hočem vkloniti ali pa vgonobiti! Vsako kapljico grešne tvoje krvi bom štel in odcejaj, dokler se ne spokoriš!”

Tom je srčno gledal svojemu surovemu gospodarju v oči ter odgovoril: “Gospod! Če bi bili bolni ali v sili, ali če bi umirali, in jaz bi Vas mogel rešiti, bi z veseljem dal kri svojega srca; in če bi moja kri kapljala za rešitev Vaše duše, enako rad bi jo dal, kakor je Odrešenik daroval svojo za mene. Ljubi gospod, ne obtežujte duše svoje s tem velikim grehom! Vam bo škodovalo več, kakor meni. Če tudi najhujše ukrenete z mano, bo vendar moje trpljenje kmalu minilo, Vašega pa ne bo nikoli konec, ako se ne spreobrnete in ne vrnete k Bogu!”

Te besede so se lik goreče pušice vsadile v

Legretovo okamnelo srce, in omolknil je nekaj časa. Toda samo nekaj časa; hudoba ga je kmalu premagala, — in Tom je bil darovan!

Potegnimo zagrinjalo čez njegovo nečloveško pretepanje, pristaviti nam je le, da so poslednje besede in Tomova potrpežljivost celo omečile srca surovih rabljev ter njihino sovraštvo izpremenile v pomilovanje. Odnesele sta ga v njegovo koč, izprala mu rane, mu po mogočnosti dobro postljala in ko sta opazila, da še živi, a zaradi slabosti govoriti ne more, tekkel je eden njiju k Legretu in ga prosil kupice žganja, rekoč, da je potreben sam, katero pa je potem ranjencu vlil v usta.

“O Tom!” tožil je Kvimbo s žalostnim glasom, “grdo in strašno sva ravnala s tabo!”

“Iz srca Vama odpuščam!” zaječal je Tom.

“Oj — Tom, povej nama kaj o Kristu, o katerem sva te tolikrat slišala govoriti, kdo je on?” prosil je Sambo.

Te besede so navdahnile umirajočemu novo moč. Tom je s kratkimi, pa krepkimi besedami nevernikoma oznanjeval Njega, kateri je pot, resnica in življenje, kateri je prišel na zemljo grešnike zveličat, in kateri pri nas ostane do konca sveta.

Jokala sta oba — oba doslej tako surova in neusmiljena človeka.

“Oj, zakaj nisem tega že slišal poprej,” tožil je Sambo, “pa vendar mislim, — da mi je gospod Kristus milostljiv!”

“Uboga človeka!” tolažil je nju Tom. “Rad bi dal svoje življenje, če bi vaju le h Kristusu mogel pripeljati! O Gospod, usmili se tudi še teh duš, da bodele deležni milosti Tvoje!”

Njegova molitev je bila uslišana. Tom je ležal od tega časa skoraj vedno v nezavednosti; in to je bilo vsaj zanj toliko dobro, da strašnih svojih bolečin ni občutil tako, kakor bi jih bil tedaj, če bi se zavedel.

(Konec prih.)

Logic

To be understood is to make sense. To make cents is to manufacture money. To manufacture money is 20 years in jail. Therefore, what's the use of trying to make anybody understand you?

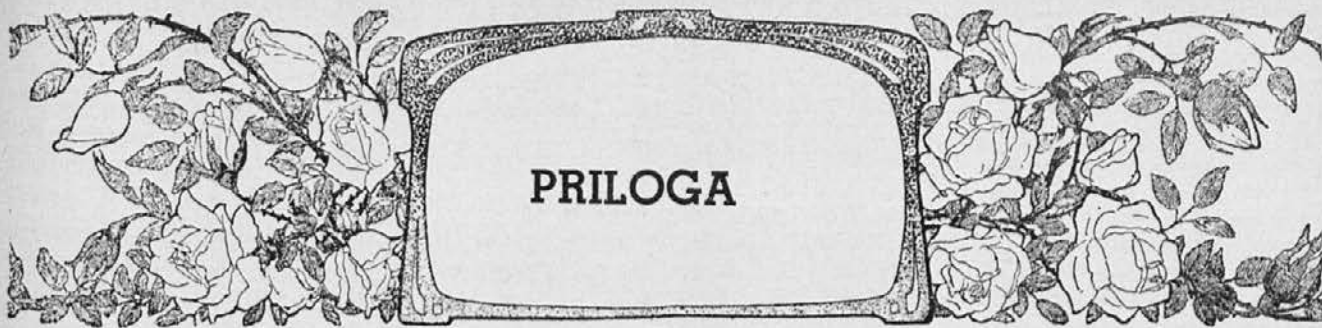
* * *

Wrong Number

Operator: “Number please?”

Drunk in pay booth: “Number heck; I want my peanuts.”

Z GRIČKA ASIZIJ

DAROVI ZA ŠOLSKE SESTRE

Kedaj bomo začeli zidati? bi že marsikateri rad vedel, a tudi same ne vemo. Treba je poprej raznih dovoljenj in pred vsem gotovo svoto denarja brez katerega nam kompanija ne da posojila, še manj pa cerkvena oblast dovoli zidanje.

Naši dohodki in izdatki morajo biti natančno predloženi tako posojilni kakor tudi cerkveni oblasti, predno dobimo končno dovoljenje. Potem pa smemo zidati samo toliko, kolikor se nam dovoli po merilu našega kapitala.

Toraj če se stavba komu ne bo dopadla naj ne krivi tistih, ki zidajo, ampak one, ki denar delajo.

Začeli pa bomo kakor hitro pride dovoljenje od Svete Kongregacije v Rimu, to bo mogoče sredi meseca aprila ali v začetku maja, ker je pošta v stari kraj tako počasna.

Prav pristrčno se zahvaljujemo vsem našim blagim dobrotnikom.

V naših vsakdanjih molitvah se vas bomo hvaležno spominjale. Gotovo vas ne bo pozabil tudi On, ki ne pusti niti kozarca vode neplačanega.

WHITING, INDIANA—

Po \$5.00: Mrs. Mary Vrbek.

SO. CHICAGO, ILL.; ST. GEORGE'S—

Po \$5.00: Mr. Mrs. Martin Shifrer.

Po \$3.00: Mrs. Caroline Oberman.

Po \$1.00: Mrs. Mary Matjasich, Mr. Mrs. Math Klobučar, Mrs. Petrulli.

Po 50c: Mr. Mrs. Kropel.

CLEVELAND, O. (Darovi od 12. marca do 30. marca)—

Po \$10.00: Mrs. Josephine Kranz, društvo sv. Krunicce, Mr. Ivan Zorman.

Po \$7.00: Mrs. Kness & Family, Mr. Joseph Furlan.

Po \$5.00: Društvo sv. Pavao, Mr. Lawrence Fanny Pirš, Mrs. August Pintarich, Mr. John Tutin, Mr. Mrs. Frank Gabrenja, Mrs. Albina Novak, Mrs. John Jevnikar, Mr. Zadnik, Mrs. Straus, Mrs. Frank Bogovič, Mr. Mrs. Ella Kozan, Mrs. Rose Blaškovich family.

Po \$3.25: Sacred Heart Sodality.

Po \$3.00: Mrs. Karl Primosch, Mrs. Otto Šayher family, Mrs. Schmuck family, Mrs. John Kerzman, Mrs. Oranzen & Son, Mrs. Marinko.

Po \$2.00: Mrs. Ivan Mulec, Mrs. Frank Lach, Vera Mišmaš, Michael Franšich, Steve Markolija, Joseph Berbič, Frank Berbič, Frank Znidaršič, Miss Theresa Berislavich, Mrs. N. Ribich, Zakrajšek family, Mr. John Horvat, Mrs. Mary Mlašak, Mrs. Tončka Jevnik, Mr. Victor Bole, Mrs. Frances Brencel, Mrs. Terezija Kastanšek, Joseph Zver, Joseph Dowey, Miss Anna Marinšek, Mrs. Fran. Susman, J. Becker, Joseph Nemanich, Mr. Marko Podpadec.

Po 1.50: Mrs. Ivan Lokar, Mrs. Ursula Lovko.

Po \$1.00: Mrs. Ivana Klopčič, Rose Ujčič, Anton Gregorač, Rozalija Koporc, Jennie Ursic, Jennie Hegler, Anna Jelencic, Mike Kremzar, Anna Skuly, Mary Millavec, Louise Pikš, John Hribar, Johanna Grum, Anton Casar, Louis Sustar, Jennie Pajk, Katarina Podržaj, Rose Braidich, Frank M. Zdelar, Jennie Kodonc, John

Debeljak, Anna Judnich, John Botovic, Mary Sekera, Wolkov Jewelers, Pauline Gorsha, Mrs. Angela Vrhovnik, Mary Dobravec, Margaret Dobrinich, Frank Pikš, Rudolf Straus, Alojz Straus, Anton Pintar, Luka Marhušich, Josephine Perme, Helen Klepac, John Klepac, Valent Marhušich, Anna Holuszka, Albert Vaughn, Philip Martich, Elizabeta Ratkovich, Mike & Dorothy Perich, Tom Fudorich, Joseph Gršich, Rudolf Beck, Mike Kirinčich, Mr. Gjuretič, Mrs. Mary Globokar, Frances Bolden, Jennie Polk, Mary Vidmar, Jennie Pekol, Rose Skufca, Josephine Svigel, Mr. Joseph Jaklič, Jos. Hrovat, Mrs. Mary Figurski, Mary Prijatelj, Antonija Sershen, Anna Novak, Josephine Pajk, Della Jakuls, Anton Novak, Anton Danulovich, Mile Rušnov, Miss Ann Pintarich, Mrs. John Peršin, Justina Belinger, Frances Urbaha, John Kure, Margaret Jarc, Daniel Mencein, Frank Derčar, Mary Postotnik, Frank Banič, James Slapnik Jr., Frances Košir, Victoria Pianekci, Mary Kamin, Joseph Doljak, Math Zulič, Rose Fajdiga, Joseph Grdina, Mary Vidmar, Anna Knaus, Pavli Anton, Frances Pirnat, Joseph Ausec, Frank Budič, Mary Jakša, Anton Zallar, Anton Kuznik, Louis & Victoria Oslion, Mrs. Lasicky, Anton Zallar, Frances Novak, Mrs. Frances Novak, Mrs. Oštir, Joseph Ambrožič, Miss Mary Sinček, Mrs. Terezija Papež, Mrs. Fred Kramer, Mrs. Rose Herbst.

Po 50c: 53 — \$26.50.

Po 55c: 1 — 55c.

Po 75c: 2 — \$1.50.

Po 40c: 1 — 40c.

Po 35c: 1 — 35c.

Po 30c: 1 — 35c.

Po 25c: 29 — \$7.25.

Po 15c: 2 — 30c.

Po 10c: 1 — 10c.

Skupna svota clevelandske naselbine znaša do sedaj \$1,200.00.

RAZNI DAROVALCI—

Mr. Mrs. Vincent Ovca \$100.00; Mary Zabred \$15; Vincent Ovca Jr. \$5; Miss Frances Ovca \$5; Neimenovana \$5; Mr. Frank Zivetz \$3; Mrs. Rose Stražishar (Chicago) \$3; Mrs. Frances Cvenk \$10; Mr. Anton Grdina \$5; Neimenovana \$5; Neimenovana \$10; Mrs. Jennie Ferlic \$10; Mrs. Matt Makovec 50c; Miss Barbara Minster \$1; Mrs. Anthony Kegel \$5; Mr. Frank Zupančich \$1; Mr. Mrs. Louis Skrlep \$2; Mr. Mrs. M. Dane \$1; Mr. Mrs. Mitchel Litten 50c; Mr. Frank Kralj, \$1.25; Mr. Mrs. Joseph Lakner \$5; Mr. Mrs. Joseph Snyder \$1; Mr. Mrs. Mandekich \$1; Mr. Mrs. Louis Drolc \$2; John Adrajno \$10.

Prisrčna hvala Mrs. Benedict iz Whiting, Indiana, ki se je tako potrudila ter priredila Bunco Party kar na svojem domu — \$30.60. Bog plačaj tudi vsem, ki so se ji odzvale, zlasti še Mrs. Albina Jerin, ki je darovala sunko.

WAUKEGAN, ILLINOIS—

Po Mrs. J. Gregorki so darovali za bazar sledeči: Mrs. Mary Barle je kupila dve knjigi, \$20.00; Mrs. Johanna Kerin eno, \$10; Mrs. Frances Ogrin eno, Mrs. Helen Drašler eno, A. P., J. P., M. P., kupile po eno knjigo. Mrs. Agnes Ivanetič darovala \$2. Sledeči po \$1.00: Frances Drašler, Mary, Adam Šelešnik, Mary Zalar, Josephine Prebil, Mr. Andrew Košir, Mrs. Helen Kuntar, Mrs. Anna Setničar. — Po 50c: V. Možina, I. Možina, I. Mikš, J. Marinšek, M. Zorc, F. Gregorin, J. Bezek, J. Repp, J. Kirn, J. Pustavrh, F. Makovec, M. Gabrišek, A. Rozina, F. Holpher, J. Jerina, A. Jesenovec, F. Trček, F. S., A. Sedej, J. Česnovec, G. Opeka, M. Mivšek, A. Artač, B. Mahnič, S. Papež.

Nekateri so darovali po 40c, 30c, 20c, 10c. Vsega skupaj iz Waukegana 110.00.

IMENA, OSTALA OD ZADNJIČ.

FARA SV. TROJICE, CHICAGO, ILL.—

Andro Vukovic, Mr. Frank Matusic, Mr. Matt Kirin, Mr. Andro Semenec, Mr. Milan Bercek, Mrs. Mulig, Mrs. Juricek, Mr. i Mrs. Sumarjich, Mrs. Geo. Polich, Mrs. M. Prcic, Victor A. Filip, Mrs. Rudar, Mrs. Anna Halambek.

Po 75c: Mr. i Mrs. Svrznjak.

Po 50c: Mr. J. Skvorc, Mrs. Kovacic, Mrs. Anna Jagust, Frank Pardus, John Zapčič, Mrs. Frances Grgic, Filip Sagovac, Frank Braje, Mrs. Julia Plecko, Peter Salic, Robert Svoboda, George Klafuric, Vera Krizich, Anna Skocilic, Anna Rodina, Sukser N., Tom Buban, Dora Lektoric, Mrs. Anna Billich, Geo. i Mary Furlan, Lovro Agin, Mike Vuic, Juraj Grbac, John Furlan, Mrs. M. Jankovic, Geo. Golich, Mrs. Jurkovic, Peter Evanosich, Mary Dumovic, Lucy Dumovič, Emily Furlan, Steve Furlan, John Jergovic, Katherine Pozgaj, Anna Mihatovič, Mrs. Popovič, Mrs. Maruna, John Mihalovič, Mrs. Glavacki, Mrs. Rudar.

Po 35c: Joe Krcivaj.

Po 25c: Mr. Fidjam, Mrs. I. Hlad, Mr. Vlastelica, Mr. Franjevic, Mrs. Naicer, Mrs. Cabo, Mrs. Strukl, Nick Covic, Embro Golubič, Juraj Horvatič, Mrs. A. Hukman, Tomo Jagunič, Frank Pepelic, Frank Adlesic, Lucille Marovic, Kelecic N., Mr. Forgae, Kate Snaric, Elinor Peterson, Ann Furlan, Mr. Nydirek, Marija Zivar.

Po 20c: Zawatski.

Po 10c: Mrs. C. Grzoc, August Urban, Neimenovani: \$42.40.

POŠLJI GOSPOD DELAV- CEV ZA VINOGRAD SVOJ...

V novem letu smo pričeli v naši lemontski družini z novo pobožnostjo: H Gospodu bomo molili naj nam pošlje novih moči in sil za bodoče dni . . .

Kaj pomaga hišica, če ni koga, ki bi v njej stanoval, kaj pomaga slovensko semenišče, če bi v bodočih letih imeli pomanjkanje v naraščaju.

Gospod bo pomagal, pravimo. In trdno verujemo, da bo. Apeliramo pa tudi na vas, družinski očetje, družinske matere, da nam priskočite na pomoč za rekrutacijo božjih moči, slovenskih svečnikov in redovnikov.

Samostan nam je narod postavil, sedaj nam naj še narod pomaga, da dobimo kaj novega naraščaja.

Študentov imamo petnajst, v novih prostorih lahko naselimo najmanj 36, če ne več.

V tej ali oni naselbini poznate tega ali onega dobrega študenta, ki bi si hotel izvoliti boljši del: Gospodovo službo. Nagovorite ga ob času, da vstopi v vrsto slovenskih semeniščnikov. Pišite na Predstojništvo v Lemont, St. Mary's Seminary, da poznate tega ali onega, ki goji skrito željo, da bi bil duhovnik ali redovnik.

Pogoji za sprejem so: Zdrav mora biti, s povoljnim uspehom mora končati High School, ki ima med svojimi predmeti tudi latinščino, katoliških staršev mora biti, na dobrem glasu in v starosti od 15 do dvajset let.

Stori kaj v ta blagi namen. Vsak tvoj korak v ta namen bo od Boga blagoslovljen.

BERI TUDI NASLEDNJO VAŽNO NOVICO IN RESNICO

V samostan sprejemamo tudi mlade fantke in može, ki bi hoteli ostati pri nas kot bratje.

Koliko je tudi takih mož in fantov po naših naselbinah, ki niso imeli nobene višje šole, pa jih vseeno kliče notranji glas k popolnejšemu duhovnemu življenju.

Rade volje sprejmemo vsakega, ki bi se odločil za ta korak, da le izpolni vse pogoje, ki so stavljeni za sprejem v redovniški stan.

Pogoji, kateri so . . . ?

Biti mora zdrav, to zato, da že ni prvo leto v breme redovniški družini.

Ne sme imeti kake jetike ali druge skrite bolezni, zdrave pameti mora biti.

Dobrih katoliških staršev, neoženjen ali vdovec.

Ni mu treba imeti nobenega premoženja ali prinesiti denarja, samo zavezati se bo moral takoj ob vstopu, da ne bo od samostana zahteval nobenih plačil za slučaj, če bi se po letih, pred izpovedjo svojih obljub skesal in šel med svet nazaj.

Opravljal bi tukaj v samostanu razna oskrbniška dela, rokodelsko obrt, farmerske opravke. Dela dovolj. Našel bo pa tudi tukaj na farmi dosti prostega časa za oddih in počitek. Če ga kuhinja veseli, bo lahko šel tudi na to ali ono našo župnijo za hišnega oskrbnika in pomagča v župnišču.

Pomagajte, pišite na predstojništvo v Lemont.

Najboljšo garancijo zavarovalnine

jamči vam in vašim otrokom

**KRANJSKO-
SLOVENSKA**

**KATOLISKA
JEDNOTA**

NAJSTAREJŠA SLOVENSKA PODPORNNA ORGANIZACIJA V AMERIKI

ki posluje že nad 46 let.

PREMOŽENJE: \$4,400,000.00

ČLANSTVO: 48,500

SOLVENTNOST KSKJ ZNAŠA 119.80%

Če hočeš dobro sebi in svojim dragim, zavaruj se pri najboljši, pošteni in nadsolventni podporni organizaciji Kranjsko-Slovenski Katoliški Jednoti, kjer se lahko zavaruješ za smrtnine, razne poškodbe, operacije, proti bolezni in onemoglosti.

K. S. K. Jednota sprejema pod svoje okrilje moške in ženske od 16. do 60. leta; otroke pa takoj po rojstvu in do 16. leta.

K. S. K. Jednota izdaja najmodernejše vrste certifikate sedanje dobe od \$250.00 do \$5,000.00.

K. S. K. Jednota je prava mati vdov in sirot. Če še nisi član ali članica te mogočne in bogate katoliške podporne organizacije, potrudi se in **PRISTOPI TAKOJ!**

GLAVNI URAD:

351-353 NO. CHICAGO STREET,

JOLIET, ILLINOIS